

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 19. novembra 1936

Štev. 46.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1, Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vs.

Ljudje so tako različni...

V tej številki se konča razprava o uvodniku, ki sem ga na tem mestu napisal pred nekaj tedni o laganju. Dovolite mi, da na koncu še jaz nekaj povem.

Veseli me, da je moj članek o laganju zbudil med našimi bralkami in bralec splošno zanimanje. Z velikim zanimanjem sem čital odgovore, ki jih le »Družinski tednik« prinesel o tem vprašanju iz vseh krajev Slovenije. Vse te odgovore, prav vse, sem prebral od začetka do kraja in mi je marsikak dal misliti. Ker ni prišlo v razpravo samo laganje, ampak tudi prijateljstvo, razmerje med fanti in dekleti, vprašanje iskrenosti, ljubezni itd.

Večina se jih je izrekla proti laganju. Večina je za iskrenost, posebno pa še za iskrenost med ljudmi, ki se imajo radi. Čital sem tudi odstavke, ki so zagovarjali laž, resda laž, ki ni nikomur nevarna, a je vendar laž. To je bilo tudi pričakovati.

Ljudje so tako različni... Prečital sem zelo zanimiva izvajanja naše drage »Gorenjke«, gospođa K., »Sirote«, M. S., »Zadovoljne Metke«, »Citateljice X. Y. z. Iskre«, St. P., M. P. in prispevke, objavljene v današnji številki. Povsod sem našel nekaj zanimivega, povsod sem našel odstavke, o katerih bi se dalo veliko, veliko povedati. Toda prostor je premajhen in zato se bom omejil le na nekatere misli.

»Iskra« je dokazovala, da je laž potrebna. Ne bom niti poskušal ovreči njeno dokazovanje, mislim le, da je hotela nekaj čisto drugega povedati. Mislim, da je hotela povedati samo to in nič drugega: »Nikoli doumeti, to je tista laž, ki je vedno nova in vedno neznanca.«

Mislim, da je s tem hotela isto povedati kakor naša draga »Gorenjka«, ko je zapisala: »Ljudje ljubijo skrivnost, čeprav si v isti sapi nič manj ne žele, da jo odgonetijo. Pri ljubezni pač mora biti nekaj skrivnosti, malo diplomacije (pa ne lažne!) in še drobne zastrlosti.«

Mislim, da so vse tiste gospodične, ki so se zavzemale za laganje, mislile samo na to, na tisto skrivnost, na tisto zastrlost in na tisto, kar je »Iskra« povedala z besedama:

»Nikoli doumeti!«
Vse naše drage bralke in bralec, ki so skrbno prebrali priobčene prispevke, so se lahko prepričali, da so še vsi pisci izrekli proti laganju — to je tudi pravilno! — le da je vsakdo to izrazil na svoj način.

Jaz osebno mislim, da laganje med ljudmi, ki se imajo radi, ni lepo ne pošteno. Ne morem pa dekletom odrekati, da ne bi na svoj način imele prav, če so nasproti svojim fantom malce skrivnostne, malce sfinge, malce uganke, ki jo je treba šele dognati in spoznati.

Citateljica X. Y. me je vprašala, ali je napočil tisti čas, ki ga obeta Nietzsche v svojem Zaratustri. Nietzsche je namreč napisal:

»Predolgo je bil v ženski skrit suženj in tiran. Zato ženska še ni sposobna prijateljstva: edino ljubezen pozna.«

»V ženski ljubezni je krivica in slepota proti vsemu, česar ne ljubi. In tudi v zavedajoči se ljubezni ženske je poleg luči še vedno napad in strela in noč.«

»Se vedno ni ženska sposobna ljubezni. Zenske so še vedno mačke in pice.«

»Se vedno ni ženska sposobna ljubezni. Toda recite mi, vi možje, kdo od vas je sposoben prijateljstva?«

Nietzschejev Zaratustra nam sam odgovarja na postavljeno vprašanje. Malo je ljudi, ki hodijo po svetu in so sposobni ljubezni. Malo jih je med ženskami, a ravno tako malo jih je med moškimi. In ravno zato, ker jih je tako malo, je tudi tako težko od-

BREZPLAČEN POUK V IGRANJU!

ZAHTEVAJTE BREZPLAČEN CENIK
MEINEL & HEROLD
AZ. QZ. ZAL.
VORNICE GLASBIL MARIBOR št. 198

Razgled po svetu

Le še določbe o mejah

so ostale od nekdanj tolkanj ohole versajske mirovne pogodbe: z odpovedjo varuštva nad svojimi rekami so Nemci pometli njene poslednje ostanke. — Padanje Madrida se nadaljuje

Ljubljana, 17. nov.

Na lepem, kar čez noč so Nemci podrli nadaljnji steber versajske mirovne zgradbe in od pogodbe, ki je še pred dobrimi petimi leti veljala malone za neporušljivo, moli v nebo le še žalostno pogorišče...

Najprej so padle reparacije: to je bila denarna rehabilitacija Nemčije. Potem je prišlo na vrsto oboroževanje in zasedba demilitariziranega pasu ob Renu: to je imelo dvigniti vojaško moralo tretjega rajha in nazorno pokazati, da so Nemci vrgli s sebe vse okrove, ki so jih vanje okovali leta 1919. Zdaj se je Hitler otresel še jerobstva nad nemškimi rekami: to je nova injekcija nemškemu ponosu, da bo narod vedel, kdo mu je vrnil čast in ugled...

Prav. Ves svet se je bil že zdavnaj sprijaznil s mislijo, da je versajska pogodba vrag vzel. Toda svet se le s težavo sprijaznjuje z načinom, kako Nemci spravljajo to jetičnico na drugi svet. Kajti Nemci bi bili tako imenovane rečne klavzule lahko lepo sporazumno s svojimi sosedomi sprejeli ali sploh črtali; v ta namen so se že pogajali s Čehi in Francozi. Ko so jih spravili malo »v dobro voljo«, so pa zadevo na celem presekali. Nemcem ta brutalnost očitno bolj imponira...

Kaj je prav za prav rečni režim, ki ga je Nemčija odpovedala?

Rečni režim so določbe 12. poglavja versajske mirovne pogodbe. In v tem poglavju se bere: »Proglase se za mednarodne Laba od izliva Vltave vanjo in Vltava do Prage, Odra, Njemen in Donava (od Ulma) in vsak plovni del njihovega rečnega področja.« Nemčija se je zatorej morala obvezati, da bo ves osebni in blagovni promet po omenjenih rekah prost carine in vseh drugih dajatev; ladje vseh držav so imele iste pravice brez omejitev. Upravo nad tem »rečnim režimom« so vršile mednarodne komisije; v njih so sedeli razen nemških zastopnikov tudi predstavniki tistih držav, ki po njih tečejo omenjene reke, ter zastopniki Anglije, Francije in Italije.

Koga bo zadela najnovejša nemška gesta?

Predvsem nemške sosedice, tako imenovane obrobne države. Rečni promet je mnogo cenejši od železniškega. Če se je vrhu tega lahko vršil z lastnimi ladjami in ne z nemškimi, je razumljivo, da je tuje blago imelo pri prevozu po nemških rekah velike ugodnosti. Nemška oblastva so morala to mirno gledati, ne da bi imela pravico poseči vmes. Zdaj je tega konec. Z odpovedjo rečnega režima so Nemci Poljski in Češkoslovaški zaklenili vrata v svet, kajti v nemških rokah sta izliva Labe in Odre v morje.

Omenjeni dve državi sta torej najbolj prizadeti. In sicer zato, ker ju je nemški sunek zadel v gospodarski, t. j. najbolj občutljivi živci. Manj prizadete so Francija, Belgija, Holandska, Švica in Danska.

govoriti naši dragi čitateljci na njeno vprašanje.

Mislim, da je žena za vojne in po vojni tolikanj napredovala v svoji samostojnosti, da je v veliki meri postala enakopravna moškemu. Zato tudi mislim, da je v človeški družbi zavzela isto mesto, kakor ga imajo moški. Mislim zatorej, da je bila ženska bolj ali manj prijateljstva sposobna tudi že prej, z osamosvojitvijo so pa izgubile premmnoge senčne strani njene značaja in se bolj in bolj približuje idealu popolnega in resničnega prijateljstva. Posredno ali neposredno pa oblikuje tako tudi moškega v iskrenega in dobrega tovariša.

Prijateljstvo je stvar vzgoje, srca in razuma. Pri vsakem moškem in pri vsaki ženski drugače. Ker ljudje so tako različni...

Versajske mirovne pogodbe ni več. Ostale so le še meje. Ali se bo Nemčija upala tudi njih lotiti po preizkušenem receptu zadnjih treh let? Bilo bi mnogo nevarnejše.

Madrid

Prejšnji teden je španska prestolnica padla skoraj vsak dan — padla pa do tega trenutka, ko to pišemo, še zmerom ni. Zdi se, da se je general Franco z napadom na Madrid prenašal, drugače ne bi bili milicniki njegovih Maročanov in legionarjev s krvavimi glavami pognali nazaj čez Manzanares.

Madridska vlada se je bila z uspešnim protinapadom dobro opomogla, toda vzlic temu je skoraj

Novi klajpedski guverner Juras Kubišius, doslej notar v Kovnu

neverjetno, da bi mogla njena prostovoljska armada, ki je brez strokovne izobrazbe in še zmerom brez prave opreme, trajno odbijati napade odlično opremljenih nacionalističnih čet. Padec Madrida je zato po naši sodbi le vprašanje časa.

Zagrebske »Novosti« ugibajo v zanimivem uvodniku, kakšna bo usoda Spanije, ko bo državljanske vojne konec. Pišec pravi, da dosežajo boji šele zdaj vrhunec grozote. Kdo bo naposled zmagal, danes ni moči napovedati. Če bo triumfirala madridska vlada (kar je po piševci sodbi le malo verjetno), se bodo nadaljevali boji med republikanci in komunisti in anarhisti. Če zmaga general Franco, si bodo fašisti in karlisti (monarhisti) skočili v lase. In kaj bo imel tisti, ki bo na koncu koncev premagal vse svoje sovražnike? Moral bo na novo graditi svojo vladavino na pogorišnih in razvalinah mest, na opustošenih njivah in razdejanih to-

Nemški londonski poslanik v Ribbentrop v pogovoru z angleškimi časniki. Ta njegov prvi intervju je zaradi vtikanja v angleške zadeve dvignil v Londonu mnogo prahu.

varnah, na preliti krvi in stotisočih grobov, ki bodo vpili po maščevanju. In maščevanje bo rodilo novo ubijanje, novo klanje, nezadovoljno ljudstvo, živeče v bedi in pomanjkanju, bo kuhalo nove revolucije, vlada bo morala gledati, da si okrepi svoj položaj, in zato bo gospodovala z diktaturo, postavljala bo nagla sodišča itd. itd. Španija bo oslabiljena navzven in bo postala igračka v rokah velikih in močnih. Državljanška vojna je ovila to nesrečno deželo s krvavo meglo negotovosti, ki iz nje nihče ne vidi izhoda...

Civilizirane evropske države so že iz zgodovine vedele, kakšne grozote rodi državljanska vojna na španskem. Od leta 1869. do 1873. je divjala karlistična državljanska vojna. Takrat se ni bilo strupenih plinov. Takrat je bil najnovejši izum petrolej. Videl sem, je pripovedoval pozneje neki očividec, kako so zvezali ljudi in jih žive vrgli v kopalne kadli, polne petroleja. In potem so njihovi sovražniki s peklenkim grohotom vrgli prižgane žveplenke v kad in zbežali...

Vse to Evropa ve, in vendar ni ničesar ukrenila, da bi preprečila zverinstva, kakršna rodi vsaka državljanska vojna v tej zaostali deželi. Namesto tega, ugotavlja pikro pišec »Novosti«, so evropske države proglasile nevtralnost. O, saj bi bila koristna ta nevtralnost, če bi bila iskrena. Toda ta nevtralnost je bila samo pretveza, da so mogli neovirano izvažati orožje na špansko z vseh strani.

Spanija se ni udeležila svetovne vojne in zato njeni vojski manjka slehernega vojnega izkustva, zato njeno vojaštvo ni opremljeno z najmodernejšimi tehničnimi izumi. Dopisnik nekega pariškega lista je poročal v začetku državljanske vojne, da so se ponekod borili z gorjačami in sekirami, ker je obojim primanjkovalo pravega orožja. Zgodilo se je tudi, da sta se sovražnika pogodila za premirje med 12. in 16. uro... da bosta lahko oba v miru pojužinala...

V to idilo državljanske vojne so vrgle »nevtralne« države najmoderneje tanke, bombnike in vse te strašne pripomočke, ki jih dobavlja za ubijanje in mrcvarjenje ljudi novodobna kemija. Smrt se je v španski državljanski vojni modernizirala. Zavrgla je koso in kosi rajši s stroji. Šele zdaj pri Madridu se začena prava, moderna vojna. Čete obeh strank dobivajo zdaj vso opremo in orožje iz tujine, iz držav, ki venomer naglašajo svojo nevtralnost, da se človeku toliko cinizma kar gabi. Tako je te dni poročala neka brzojavka, da je sovjetski parnik »Komsomol« izkrcal v Valenciji tovore otroške obleke, čokolade in bonbonov. Jutri bodo od nekega drugega javili, da je ta in ta ladja izkrcala cuclje za otroke, puder za ženske in nemara — klistirne brizgalke...

Kako dolgo bo še trajala ta sramotna komedija?

Odpor armade Caballerove vlade pred Madridom ima namen zaveliči vojno čez zimo, ker kolonijske čete generala Franca ne prenesejo mraza. Nedvomno bo to res oslabilo nacionaliste. Toda pozabiti ne smemo, da sta obe stranki odločeni vztrajati do konca in da ne bosta odnehali v igri, ki ju je stala že toliko denarja, vojnega materiala in ljudi.

Angleži in Nemci

Nemci so se Angležem zamerili. Ne toliko z novo kršitvijo versajske pogodbe; te stvari Angležem ne gredo preveč do živega. Nego jo je Ribbentrop polomil tam, kjer je Anglež najbolj občutljiv: v diplomatskem taktu in nacionalnem ponosu.

Ko se je namreč Ribbentrop od dan pripeljal na svoje poslaniško

Danes 10 strani

IZ VSEBINE:

Str. 6: **Njih usoda je cesta...**
Tragika brezdomovincev

Str. 2: **Ali ste rojeni v znamenju 'Strelca'?** / Astrološka napoved

Str. 3: **Od mornarja in pisuna do Nobelove nagrade**
O'Neill, najbolj osovraženi ameriški dramatik

Str. 7: **Kako si sešiješ popoldansko obleko**
Praktični nasveti za ženski svet

Str. 3: **Po milu jih boste spoznali**
Kje se najtemeljiteje umivajo

Naši romani:
Zakon na poskušnjo (str. 8)
Skrivnostni Fantomas (str. 9)
Na mrtvi straži (str. 4)

Radijski program, humor, anekdote, kronika tedna, velike in majhne zanimivosti z vsega sveta i. t. d.

mesto v London, se mu je najbolj mudilo, povedati angleškim časnikarjem, da so Rusi skupni sovražniki Nemcev in Angležev in da bi bilo dobro, če bi se v Londonu tega zavedali...

Takih lekcij pa v Londonu ne prenesejo, čeprav Rusov ne marajo. Zato so se Angleži začasno nekoliko ohladili nasproti Ribbentropu in s tem tudi nasproti Nemcem. Hujših posledic za evropsko politiko pa ta Ribbentropova nerodnost kajpada ne bo imela.

Beck v Londonu

Poljska zunanja politika kaže že lep čas veliko živahnost. Najprej se je šel pred nekaj tedni polkovnik Beck pogajati v Pariz in se je vrnil s polno torbo uspehov domov. Nekdanje francosko-poljske napetosti danes ni več. Poljska se je zavedala, da ne sme igrati samo na nemške kvarte.

Zdaj je bilo treba še z Anglijo kako urediti. Angleži in Poljaki so bili že od nekdanj precej hladni in zapeti drug proti drugemu, čeprav si nikdar niso bili kaj v laseh. Dva različna narodna temperamenta pač. Tej zapetosti se je Beck odločil napraviti konec. Najavil se je v Londonu, prišel, se pogovoril z Edenom —

In uspeh? Pravijo, da sta Anglija in Poljska danes že toplejši prijateljici, kakor sta bili. Da ju družijo ista politika, isti cilji itd. Konkretnesega menda ni bilo. Hvala Bogu; kajti po vojni smo se že navadili, da ućakamo konkretne stvari v evropski diplomaciji večidel samo v negativnih smereh, pri pozitivnih se pa zadovoljimo že z lepimi besedami...

Observer.

Odpravite zobni kamen!

Rešite se skrbi!
Vsako jutro — vsak večer
vzemi

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK

Kronika preteklega tedna

Le v Sloveniji se ni zboljšalo...

Rudarska zaposlenost lepo narašča

Beograd, 17. nov. V vsej državi je letos delalo povprečno 50.747 rudarjev, t. j. za 28% več kakor lani, ko so rudniki dali dela 39.615 delavcem.

poslenost rudarjev popravila posebno na področju rudarskih glavarstev v Beogradu, Zagrebu, Sarajevu in Splitu. Le v Sloveniji število zaposlenih rudarjev ne samo ni poskočilo, temveč je celo padlo.

Tudi slika naših dni

Tihotapstvo tobaka zavzema čedalje večji obseg

Beograd, 17. nov. Statistični pregled monopolskih prestopkov kaže, da je država v zadnjih 7 letih trpela za 4 milijarde din škoda — samo od tihotapstva tobaka!

Leta 1933 je bilo 19.323 monopolskih prestopkov, letos pa že kar štirikrat toliko: 77.506!

Nemški židje nam bodo dela dali...

Objublajo nam banko za finansiranje javnih del

Beograd, 16. nov. Iz Londona prihaja zanimiva novica: Židovski emigranti iz Nemčije nameravajo ustanoviti v Jugoslaviji banko za finansiranje javnih del. Temeljna glavnica banke bi bila 200 milijonov dinarjev, večino bi pa prispevali v Londonu živeči emigranti. Bajse za stvar zanimajo tudi še drugi kapitalisti, iz drugih držav, tudi ne-židje baje.

Dela se v Jugoslaviji ne branimo in zaslužka tudi ne; če le ne bo ta nova banka — ako jo sploh dobimo — samo nova oblika izmозgavanja našega delavstva?..

Pravoslavna cerkev ob Tivoliju je v glavnem dograjena. Zadnja uređivna dela v cerkvi bodo opravljena do 1. decembra, ko se bo v njej že vršilo prvo svečano cerkveno opravilo. Stavba bo stala vsega skup dober poldrugi milijon dinarjev; graditi so jo začeli leta 1932, vendar so morali dela zaradi pomanjkanja denarja za nekaj časa prekiniti. Cerkev je zgrajena v bizantinskem slogu, načrte zanjo je pa napravil arhitekt Kurnovič iz Beograda.

dolgove pri Mestni hranilnici. Do 10. t. m., ko se je končalo vpisovanje obligacijskega posojila, je bilo namesto 20 milijonov vpisanih že dobrih 37 milijonov, zato je zdaj Mestni hranilnici zagotovljeno še posojilo Hipotekarne banke.

Knjižni dar naši univerzi. Ob sklepu razstave češkoslovaške povojne knjige, ki jo je priredila Jugoslovansko-češkoslovaška liga v Trgovskem domu v Ljubljani, je mnogo čeških in slovaških znanstvenih družb darovalo razstavljene knjige. Razstavni odbor je sklenil vse knjige (več ko 500) pokloniti bodoči univerzitetni knjižnici v Ljubljani, če bi katero knjigo univerzitetni seminarji že imeli, jo pa dobi knjižnica tega ali onega akademskega strokovnega društva.

Jugoslovansko-italijanska zbornica v Beogradu in Rimu. Zaradi priprav za ustanovitev te Gospodarske zbornice se je pripeljal v Beograd zastopnik italijanskih gospodarskih korporacij. Naša vlada je na tako ustanovitev pristala.

Občni zbor društva »Dom visokoškolek«. 10. t. m. se je vršil občni zbor mladega društva, ki edino združuje slušateljice slovenske univerze z namenom, da potrebnim študentkam gotovno pomaga. Z nekoliko pomočjo banovine in države, še bolj pa s podporo nekaterih zasebnih dobrotnikov se je društvo posrečilo ustanoviti in vzdržati »Dom visokoškolek«. V zadnjem letu se je oskrbovalo v njem 24 visokoškolek za mesečno oskrbno od 150 do 500 dinarjev. V dveh letih, odkar »Dom« obstoji, se je kulturno življenje naših akademikaric, tudi po njegovi zaslugi, lepo dvignilo in poživilo. Za predsednico novega vodstva »Doma visokoškolek« je izvoljena Nika Tauferjeva.

Slovenka — druga Frančiška Gaal. Beograđani se te dni navdušujejo za film »Dekle Irena«, kjer igra vloga 14 letne Irenine sestre mlada Slovenka Geraldina Katnikova, hčerka šefa jugoslovanske tujkosprometne pisarne na Dunaju, Geraldina Kat, kakor se imenuje s skrajšanim filmskim imenom, je baje res izreden talent.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

Pri podiranju bukve se je smrtno onesrečil 34 letni delavec Anton Gril, ko je v gozdu »Lorek« med Št. Iljem in Lipjem žagal veliko bukve. Ko se je hotel pred padajočim drevesom umakniti, mu je na vlažni travi sprosnilo in je padel, pri tem pa je vsa teža 3000 kg težke bukve zgrmela nanj, mu razbila glavo in zdrobila prsni koš in ude. Nesrečni delavec je bil seveda pri priči mrtev.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

11 mesecev bo sedel nezaposleni delavec Vinko Spurer iz Košakov pri Mariboru, ker je tri mesece živel od kraje konjskih repov; porezal jih je bil nič manj ko 21 konjem. Repe je prodajal po 30 dinarjev kilo.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

30. t. m. stopi v veljavo kolektivna pogodba za vse pekovske delavnice v Mariboru in okolici. Po novi pogodbi, sklenjeni med združenjem pekovskih mojstrov v Mariboru in zastopstvom pekovskih pomočnikov, velja za pekarne 60urni tedenski delovnik. Nedeljskega počitka je 36 ur. Po novi kolektivni pogodbi se gibljejo tedenske mezde za pomočnike od 420 do 230 dinarjev. Morebitne višje mezde ostanejo seveda še v veljavi.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

Ljubljanska graverska šola bi bila s premostitvijo strokovnega učitelja Uznika skoraj izgubila možnost nadaljnega obstoja, ker je bil premeščen učitelj edini strokovnjak za graverstvo. Ministrstvo je premeščen preklicalo in tako bo šola — letos ima 12 učencev — ostala v Ljubljani še nadalje.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

13. t. m. je v 56. letu starosti umrl Fran Jezeršek, ravnatelj Narodne tiskarne v Ljubljani. Pokojnik se je 1. 1897 z vsa ljubuznijo posvetil tiskarski stroki. Zadnjih 15 let je bil ravnatelj Narodne tiskarne. Na zadnji poti so pokojnika spremlili ede 15. t. m. ravnatelj, faktorji in drugi nameščenci ljubljanskih tiskarn.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

Aretacija nevarnega znikavca. Na ljubljanski postaji so te dni aretirali mladega elegantnega gospoda, ki se je izkazal za trgovskega potnika Ivana Količa iz Cavtata, a se je pri preiskavi pokazalo, da ima pri sebi mnogo legitimacij na različna imena. Našli so pri njem tudi večji znesek denarja in drugih vrednosti in ugotovili, da je že dalje časa na progi Ljubljana—Zidani most izmikal epotnikom denarnice in prtljago. Pravega imena prevejanega tatu policija še ni dognala.

Uspela proslava ljubljanskih trgovskih akademikov. Za 60 letnico Cankarjevega rojstva so vprizorili študente trgovske akademije njegovo »Lepo Vido«. Režiser Milan Skrbinšek in mladi, požrtvovalni igralci, ki jih med njimi nekaj resničnih igralških talentov, so svojo dokaj težavno nalogo izvrstno opravili. Zato jih je tudi mnogoštevilno občinstvo nagradilo s ploskanjem.

Umrl je zagrebški univerzitetni profesor Ivan Mazek. Odlični znanstvenik, ki je bil pred l. 1919 profesor za kemijo in matematiko na realki v Zemunu, od l. 1919. pa profesor za organsko kemijo na tehniški visoki šoli v Zagrebu, je vse svoje življenje posvetil delu. Napisal je lepo število razprav in več učnih knjig o svoji stroki.

Banka Baruch
11. Rue Auber, PARIS (9e)
Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Počni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Hclandija: št. 145-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.
Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Ali ste rojeni v znamenju Strelca?

Kaj prerokujejo zvezde tistim, ki so se rodili v ozvezdju »Strelca« in v znamenju »Jupitra«, to je v dneh od 23. novembra do 22. decembra.

Med 23. novembrom in 22. decembrom stoji sonce v ozvezdju »Strelca«. Vladajoči planet je Jupiter, planet dobrote in modrosti.

Jupitrove dobre lastnosti so: zvestoba, odkritost, poštenost, optimizem; slabe strani pa: lahkomišelnost, mihavost, razdražljivost, bahavost.

Ljudje, rojeni v tem ozvezdju, so širokogrudni, odkriti, pošteni in mislijo bolj na delo kakor na uspeh. Vedno jih žaja po delu. Včasih imajo te vrste ljudi na videz dvojni značaj, notranjega in zunanjega; drzni so, neustrašni, obenem pa zelo občutljivi in nedostopni, zato jih je tudi težko prav spoznati.

Večidel so duhoviti in spretni, pridni, včasih vihrave volje, pa tudi hudobni značaji. Čut za pravičnost imajo močno razvit, in nasproti drugim ga stopnjujejo, četudi do osebne žalitve. Njihova bistrost in naglo razumevanje se kaj naglo prilagodi novim idejam in načinu življenja. Hitro se razburijo in brez vzroka.

Vedenje v znamenju »Strelca« rojenih je ljubezno in je le nasproti sovražnikom oprezno in nezaupljivo; navadno so pa zaupljivi in veseli ter mladostni še v visoki starosti.

Strelce ljubi neodvisnost in ne prenese vezi. Neskladno okolje ga razburja. Večkrat se moti v sebi in v drugih. Boječnost se pri njem menjava s tvegavostjo. Ker je moder in družaben in navadno tudi uvideven, rad razglablja o verskih in duševnih vprašanjih.

Prva polovica »Strelcevega« življenja je zaradi zgodnje očetove smrti ali denarnih izgub v družini dostikrat slaba. Vendar se jim skoraj vedno posreči splavati na vrh. V tem znamenju rojeni imajo malo bratov, a se dobro razumejo. Večkrat imajo »strelci« skrivne skrbi zaradi očeta ali tasta; to jih dostikrat spravi v nevesečnost in v denarne izgube. »Strelci« imajo malo otrok, a še od teh se utegnejo ločiti. Navadno srečujemo pri njih dve ali še več zakonskih zvez ali pa dolgotrajna prijateljstva; eno od njih pa ne bo nič prida.

Prva polovica življenja ima za »Strelca« mnogo zaprek, pozneje se jim pa sreča nasmehne. Okoli 30. leta jih večkrat zadevajo izgube, padei, živčne bolezni ali nesreče. »Strelci« mnogo potujejo. Neredko jih zaloti smrt na tujem. Eden od staršev umre, medtem ko se oni

Ingenieur-Schule (HTL) Miffweida (Deutschland)
STROJEGRADBA (Znanost o pogonu, elektro-tehnika) AVTOMOBILSKA IN AVIJATSKA TEHNIKA.
PROGRAMI BREZPLAČNO.

mude daleč od domače hiše ali v tujni; včasih umre tudi oče na potovanju.

Strelci imajo navadno ugledne prijatelje; pri njih dobe pomoč, če je sila. Imajo pa tudi ložnega prijatelja, ki jim krade čast. Včasih utajejo tudi več sovražnikov, ki jim srečajo po življenju ali pa ogražajo njihovo zakonsko srečo.

Strelce utegnejo nadlegovati bolezni v vratu, ušesih, bronhijah; potem putika, protin, krčne žile in oteklina na nogah; v splošnem so pa še dokaj dobrega zdravja.

omrežja v Ljubljani, Beogradu in Zagrebu. Za ta dela se eme izdati 55 milijonov dinarjev. Od tega je določenih 38 milijonov za nakup central in drugih telefonskih naprav. Ta znesek bo poštno ministrstvo vrnilo najkasneje v 5 letih. Ostalih 17 milijonov, namenjenih nakupu zemljišč in adaptaciji zgradb za telefonske centrale, bo pa poštni minister kril s posojilom pri Poštni hranilnici.

Lastni interes vsakega bolnika, ki se želi iznebiti nadehu, pljučnih in drugih sorodnih bolezni, zahteva, da se okoristi s ponudbo že več let obstoječe velegledne tvrdke Puhlmann & Co., Berlin 596, Müggelstrasse 25, 25a in brezplačno ter poštne prosto naroči poučno brošuro s slikami. Glej tudi oglas!

GOSPODINJE — pozor!
Skoraj nove šivalne stroje »Singer«, »Pfaff«, »Gritzer«, in drugo za polovično nakupno ceno dobite edino pri »PROMET« (nasproti Križanske cerkve)

Srečnosni streli

V svojo žrtev se je zaljubila

Ljubezenska drama s srečnim koncem

n. č. I. Pariz, novembra.

Vročega poletnega dne je bilo, ko je steklo mlado, zalo dekle v neko hišo v ulici Porte-Martin. Razburjeno je preskakovala kar po dve stopnici in pozvonila po kratkem obotavljanju na vratih, kjer je blestela bela ploščica z napisom: Robert Dupont. Ko so se vrata odprla, je potegnila samokres. Trikrat je ustrelila in stekla, kar so jo noge nesle, na najbližjo policijsko stražnico in vsa zasopljena dihnila: »Pravkar sem ustrelila svojega ljubimca.«

Tri mesece se je Robert Dupont boril s smrtjo v velikem pariškem sanatoriju. Naposed sta vendar zmagali mladost in zdravniška umetnost; mladi mož je bil rešen. Rane, ki so mu jih prizadele tri kroglice, so se toliko zacelile, da je mogel na sodišče, kjer so sodili njegovo napadalko.

Sramežljivo in boječe je sedela na obtožni klopi in čakala, kdaj jo bo sodnik poklical.

»Tega gospoda ne poznam«

Začela je plaho in obotavljaje se: »Objubil mi je, da se bo poročil z menoj. Bila sva prijatelja leto dni in vsak dan mi je priegal večno ljubezen. Dokler nisem lepega dne prejela pismo, da je vsega konec. Ogorčenje in bolelost sta mi zameglila um, nisem bila več gospodarica svojih dejanj. Stekla sem v njegovo pisarno in ko so se vrata odprla, sem sprožila. Takoj nato sem zbežala.

Zdaj bomo zaslišali gospoda Duponta,« je dejal predsednik.

Eleganten visokorasel mladenič, z obvezano levo roko, je stopil v dvorano. Ko ga je obtoženka zagledala, je vzkliknila: »Saj... oprostite... tega gospoda vendar ne poznam!«

»Tudi jaz te dame ne poznam,« je odvrnil Dupont, »in prav to sem tudi dejal preiskovalnemu sodniku, ko me je obiskal v bolnišnici. Takrat mi seveda ni verjel, le smehljaj se je, misleč menda, da so to le vročične blodnje.

Zdaj pa potrjuje mojo izjavo tudi dama sama. Stvar je torej taka, da drug drugega ne poznava.

Obtoženka je preplašeno zašepetala: »Ne, gospod, vi res niste moj prijatelj.«

»Zal, gospodična, nikoli nisem imel te časti...«

»A vendar se pišete za Roberta Duponta?« ga je vprašal predsednik.

»Da, tako mi je ime,« je potrdil vprašanec.

»In stanujete v ulici Porte-Martin?«

»Seveda.«

Sleparija z imenom

Kmalu so razvozljali uganko: Obtoženkin ljubimec je bil poročen in se je skrival za imenom Roberta Duponta, vedoč za njegov naslov.

»Zato nisem smela nikoli v njegovo pisarno,« je ogorčeno vzkliknila obtoženka. »Sestajala sva se vselej v neki kavarni, pisma sem mu pa morala pisati pošto ležeče.«

In obžalovaje je pristavila: »Seveda bi bila morala prej pogledati, preden sem ustrelila.«

»Tudi jaz tako mislim,« je zategnil »namestnik« nezvestega ljubimca. »Prijatelji bi mi bili velike nevesečnosti.«

»O gospod, prosim vas, oprostite mi,« je zahtevala obtoženka s solzami v očeh. »Zelo mi je hudo, da sem vas ranila, saj niste nič krivi, ko pa res niste moj prijatelj...«

In tako je zvezetela ljubezen...

»Tudi meni je žal, da nisem vaš prijatelj,« je galantno odgovoril mladi mož.

Nato se je obrnil do predsednika s prošnjo, naj milo sodi, češ da se ne čuti nič več oškodovanega.

Sodišče je upoštevalo njegovo prošnjo in je obsodilo ljubko napadalko le pogojno na šest mesecev zapore. Obtoženka se je za milo kazne vsa srečna zahvalila, in odšla iz sodne dvorane z roko v roki z Robertom Dupontom — le da je bil to pot prav Dupont.

Zdaj so naposled evropski juristi zavohali kotichek v Starem svetu, kjer se človek tudi brez kdo ve kakšnih zaprek in strokov lahko loči in vnovič poroči. Dognali so, da so holandske postavbe prav liberalne — in da se tam lahko ločis kar tako mimogrede. Vest o tem evropskem ločitvenem raju se je kajpak brž raznesla po vsej Evropi. Zlasti Angleži, ki nimajo daleč, se prav radi zatekajo k nizozemskim uvidnim sodnikom, da jih ločijo od njihovih tiranov in tirank. Zanimivo je pri tem to, da so tamkajšnji domačini že zavohali zakaj prihaja v poslednjem času toliko tujcev k njim. Ne bodi len — so zvišali cene hotelskim in zasebnim sobam, cene hrani in drugim življenjskim potrebščinam. Ker neprestan narašča dotok ločitve željnih zakoncev, bo ta ločitveni raj postal kmalu tudi raj za domačine, ki bodo na račun tujcev obogateli.

Kvartaška strast

Budimpešta, nov. — Zena nekega budimpeštanskega ministrskega svetnika je bila tako vdana igri, da je zanemarjala gospodinjstvo in se je neprestano klatila po salonih, kjer so pozno v noč igrali bridge. Mož je ženo večkrat trdo prijel, ker se pa ni hotela spametovati, je odšel od nje.

Toda ženi to ni šlo preveč do srca, temveč je kvartala dalje. Naposed je šel ministrski svetnik na sodišče in zahteval ločitve zakona. Mlada žena je moža resnično ljubila, zato si je gnala zadevo tako k sreči, da se je prejšnjo soboto zastrupila. Ni dosti upanja, da bi obstala.

Kako odvadite alkoholiha neopazno od pijače

Vam pove jugoslovanska izdaja knjige dr. Irvinga, člana društva za uničevanje alkoholizma. Nasveti in recepti domačih sredstev za družine, ki hočejo svoje neopazno odvaditi pijanstva. Dr. Irving ni trgovec in nicesar ne prodaja. Knjigo razpošilja zgolj iz človekoljubnosti

Brezplačno

Kdor hoče, lahko priloži v naših znakmah din 10 — za poštino. Drugih stroškov in carine ni.

Naslov:

Société pr. le combat de l'alcool, dep. 60, Dr. Austin Irving, B. P. 32, Paris — X. (Na pisma v Pariz nalepite znakmo za din 4.—.)

Evropski ločitveni raj

Pariz, okt. — Ameriško mesto Reno je že več let ločitveni raj v Ameriki. Tam se ločis brez težave, da se lahko koj spet poročis z novo izvoljenko. O tem mestu smo že nekoč pisali neko prav zanimivo storijo. Naši bralci se je bodo gotovo še spominjali. Ze tam smo povedali, da je v tem mestu vse zelo drago, hoteli in obedi, zlasti pa odvetniki in notarji.

Viharno življenje nagrajenega dramatika

Mornar, zakotni prodajalec in pisun

O'Neill, mož, ki vidi vse črno, groteskno, perverzno: zato ga Američani, njegovi rojaki, nič prav ne marajo

b. I. D. Newyork, 13. nov. »Srečen sem kakor konj, ki je dobil nagrado!« je vzkljnil Evgen O'Neill, ko so časopisni poročevalci prišli k njemu in mu povedali, da je dobil letošnjo Nobelovo nagrado za književnost. Na njihovo vprašanje, kaj bo zdaj počel, je odgovoril: »Ze dve leti pišem ciklus osmih dram. V njem mislim ustvariti nekako ameriško enciklopedijo petih rodov, od leta 1826. do 1922.«
Fotlej je dodal z nasmehom: »V gledališče zaidem le redko, še k svojim lastnim dramam ne. Ljubim šport, posebno boks in kolesarske dirke.«
Evgen O'Neill je vstal in se poslovil od obiskovalcev. Vse na njem izdaja osebnost: velik je in suh, čelo ima visoko in pod njim mu gore vročične oči. Črni brki so v živem nasprotju s sivimi lasmi.
Tak je O'Neill, Nobelov nagrajenec za leto 1936.

V pustolovščine!

Evgen O'Neill se je rodil 1888 v Newyorku kot sin irskih staršev. Njegov oče je bil ugleden gledališki igralec; posebno je zaslovel s svojo vlogo grofa Monte-Crista. Hotel je, da bi se tudi njegov sin posvetil gledališču, toda Evgen ni za deske, ki pomenijo svet, kazal preveč navdušenja; za vse drugo bolj.

Mladi mož je začel svoje študije na univerzi v Princetonu. Toda imel je očitno preveč domišljije, kajti neki gospod, ki je ni imel prav nič, rektor univerze, ga je kaj kmalu odslovil. Ta rektor se je imenoval Woodrow Wilson: njegovo ime je bolj zaslovelo, ko je postal predsednik Združenih držav. Evgenu O'Neillu je bilo takrat osemnajst let. Prosti ko ptička na veji, si je sklenil malo pobliže ogledati življenje in svet. In ena izmed prvih večjih pustolovščin, ki je padel vanjo, je bila... poroka. Oženil se je z ena in dvajsetimi leti, a ne za dolgo; ko se je ločil, se je odpravil v Srednjo Ameriko, zanašaje se, da bo tam našel ne samo zlata, temveč tudi tistega, česar si je najbolj želel: doživljajev in prigod.

In želja se mu je res izpolnila, če že ne zastran zlata, pa vsaj zastran dogodivščin. Poskusil se je v neštetih poklicih, služil za navadnega mornarja na primitivnih osebnih parnikih in na tovornih ladjah, opravljal poročevalsko službo pri nekem zakotnem lističu in prodajalsko v raznih dvomljivih predmestnih trgovinah in prodajalnah.
Leta 1918. se je v drugo oženil, a kaže, da se od prve skupnje ni dosti naučil, kajti kaj kmalu se je ločil tudi od svoje druge žene... da se je v tretje oženil.

Prva dela

Pisati je O'Neill začel leta 1914. Takrat je bila zima posebno ostrina in pisatelj-začetnik je moral zbrati vsó energijo, da je svoje delo srečno dokončal; kajti prebival je v letni hišici, kjer je skozi vsako špranjo brila zima v sobo.

Prve njegove drame so bile posvečene morju in pomorščakom. Toda pisanje samo še ni zadoščalo: treba je bilo drame spraviti na oder! Šele leta 1919. so študentje poskusili zaigrati neko njegovo igró v zakotnem gledališču »Greenwich-Village«. V dvorani je bilo prostora komaj za 100 ljudi, in še ti niso bili enih misli: skoraj večer za večerom so si tisti, ki so proglasili O'Neillja za velikega dramatika, in drugi, ki so trdili, da takega šarlatana še živ dan niso videli, skakali v las.

Takšna razdvojenost misli vlada o O'Neillju še danes, samo ne več zgolj v zakotnem gledališču, temveč v vsej USA. Sicer so te dni vsi ameriški listi z velikimi napisi oznanjali O'Neillovo slavo, toda mnogo bolj kakor pri njegovi dramski umetnosti so se ustavljali pri čedni nagradi, ki jo bo dramatik dobil: 45.000 dolarjev (2 milijona din) niso mačje solze! Kajti v Ameriki je sleherni uspeh tem bolj blesteč, s čim več ničlami se da izraziti. Še prav posebno poudarjajo to gnotno stran uspeha pri O'Neillju, možu, ki se mu še do danes ni posrečilo, da bi si pridobil simpatije ameriškega občinstva; a ker je o takem nagrajencu nekaj vendarle treba napisati, že iz spodobnosti, pišejo Američani pač o zvenečih dolarjih, ki jih bo dobil — rajši kakor o preziranih dramah, ki so mu te dolarje prisluzile.

Osovraženi pisatelj

Toda verjemite mi: pred trinajstimi leti tudi tolikanj častna in zvenkečoca nagrada ne bi bila spravila zapetih ameriških listov do tega, da O'Neillovo ime le omenijo; tako so ga sovražili in prezirali. Danes sicer vsi yankeji priznavajo, da je nagrajenec najboljši

ameriški dramatik, toda zato še zmerom ni med njimi prav nič priljubljen.

Sicer pa tudi ni čudno: ne samo da pove O'Neill Američanom vso neprijetno jim resnico v obraz — pove jim jo vrhu tega brez humorja (že to je za Američana velik greh!), pove jim jo zraven kar moči črnogleda. Njegove drame spominjajo po svojih tračičnih zapletljajih na najneprijetnejše Strindbergove žaloigre in jih celo še prekašajo. Vrhu tega načenja O'Neill le prerad vprašanja, ki so za Američane posebno kočljiva in nerodna: problem zakona na primer in vprašanje prostitucije. Nagrajenec zavzema v Ameriki nekako takšno mesto kakor njega dni Zola, Flaubert in Ibsen v Evropi. Toda Evropa je bila že takrat manj zapeta in manj svetohlinsko sramežljiva, kakor je bila večrajšnja in celo današnja Amerika.

O'Neillove drame so polne grozot, umorov in samomorov; v njih so doma do malega sami blazni in perverzni, skratka bolni tipi. V današnji dobi, ko je svet že tako dovolj črnogled in nesrečen, res ni čudo, da ameriška kritika in z njo občinstvo ne koprniata baš preveč po taki dramatici.

Najbolj znane O'Neillove drame so »Ana Christie«, »Cesar Jones«, »Čuden gledališki odmor«. »Ano Christie« poznamo tudi v Ljubljani.

Zadnja leta živi Evgen O'Neill precej sam zase v Seattlu (država Washington); tam tudi išče in najde tipe za svoje drame. C. R.

Nova vera v Londonu

c. D. London, nov. — V Londonu je vzcvetela čudna nova vera: oboževanje mumij. Služba božja se vrši, če smemo tako reči, v Britanskem muzeju.

Med vernicami je posebno mnogo žensk.

V globoki pobožnosti se obračajo s svojimi prošnjami na mumije kraljev in drugih visokih egipčanskih dostojanstvenikov.

SCHAUB RADIO
NEDOSTIŽIV U ZVUKU
model **Junior**
Din 2900.-
NA DUGOROČNU OPLATU:
KAPARA Din 320.- / 12 RATA PO Din 240.-
Ing. K. FRIEDMANN
ZAGREB - ULICA BARUNA JELACIĆA 1 - TELEF. 33-64

Tudi cvetlice prinašajo posebno pobožne vernice, toda hitro jih jim poberejo vratarji, ker je prinašanje cvetja prepovedano.

Kaj je ljudem šinilo v glavo, da so začeli mumije moliti, še ni dognano.

Nočni obisk

Newyork, nov. — Gene Bushnell, gozdar v Sveti Barbari v Kaliforniji, je kar na lepem odpovedal službo.

Ko boste prebrali njegovo dogodivščino, se ne boste več čudili. To, kar je doživel, je preselilo njegov pogum in njegovo hladnokrvnost.

Bushnell se je nekoč ponoči prebudil in zdelo se mu je, da ga nekaj liže po obrazu in da mu hoče potegniti odoje s postelje. Drugo jutro je stikal okoli kože in opazil — levje sledove. Pri priči je rešil uganke nočnih ljubeznivosti.

Odpravil se je na pot in odpovedal službo, zakaj kdo bi le imel toliko poguma, da bi živel mirno dalje v taki »prijazni« okolici!

Pisatelj domislek

Filadelfija, nov. — Neki pisatelj iz Filadelfije je napisal novo knjigo, pa jo je kakopak hotel brž spraviti v denar. Razglasil je, da je tiskarna zagrešila v besedilu neko napako — zato bo tistemu, ki jo najde, izplačal 25.000 dolarjev (1 milijon dinarjev) nagrade.

Čez teden dni je pisatelj prodal vseh 175.000 knjig, in to mu je vrglo tolikokrat po poldrugi dolar.

Neki newyorški hlapec je prvi našel tiskovno napako in tako spravil čedno vsotico 25.000 dolarjev v svoj prazni žep. Pisatelj mu je z veselim obrazom izplačal nagrado, saj je bil prodal vse knjige in je kljub izplačilu nagrade zaslužil še lepo vsoto zvenečih dolarjev.

Grof Covadonga se ne bo več ženil

Pariz, okt. — Španska kraljica Viktorija se je pripeljala iz Newyorka v Cherbourg, odkoder je odpotovala na rivero. Vozila se je z največjim parnikom »Queen Mary«, ki je tokrat prvič imel kraljevskega gosta na svoji palubi.

Španska kraljica, ki se je v septembru z vso naglico odpravila k bolnemu sinu, grafu Covadongi (o tem smo že pisali), se je lahko zdaj, ko ji je sin že ozdravel, spet vrnila. Pred slovesom je imela s sinom še resne pogovore. Njegov ločitveni proces z Edelmiro Sampedro še zmerom ni pri kraju. Do zdaj je njegova žena dossegla le to, da ji mora mož plačevati vsak mesec 250 dolarjev vzdrževalnine.

Po vsem svetu so bili že razrobili novice, da se namerava infant Alphonso takoj po ločitvi vnovič poročiti, češ da si je izbral za bodočo ženo spet Kubanko, dva in dvajsetletno

Skrivnost Radiona:

Samo Radion vsebuje dobro Schichtovo milo in je zato tako blag in izdaten.

Samo

Schichtov **RADION**
VSEBUJE SCHICHTOVO MILO

Marto Rocolorotovo, prikupno fotografiranje.

Kraljica Viktorija je sinu tako dolgo prigovarjala, naj vendar ne sklepa spet morganatskega zakona, dokler ji ni infant Alphonso obljubil, da se ne bo ženil.

Kaj ženske rade jedo

n. Pariz, novembra. — Ženska dvajsetih let se najrajši posladka z okusno uvodno jedjo, z mlado, svežo zelenjavo, šampanjcem, sladoledom, in z obilico vseh mogočih sladkarij. Tako trdi vsaj francoski fiziolog Boutet.

S tridesetimi leti jedo ženske najrajši ostrige, jastoge, kaviar in gosjo jetrno pašteto, vse te dobrote pa rade zalijejo z rdečim burgundcem in poplaknejo še s črno kavo.

Stiridesetletnice se zadovolje z mineralno vodo, pečeno piško in sadjem, pogače, belega kruha in sladkarij se pa skrbno izogibljujejo.

Ko ima ženska pet križev na hrbtu, ji pa vse te »diete« ni več mar: takrat se začne ves spered spet od začetka...

Zanimivosti z vsega sveta

Povprečno 70 smrtnih nesreč se zgodi vsak dan v Nemčiji. Od tega jih pride 20 na prometne nesreče.

V Londonu ne bo več tramvaja. Angleški parlament je potrdil posebno uredbo, ki ukinja tramvajski promet v Londonu in ga nadomešča z avtobusnim.

Golobom rojstnega kraja je zapustil 4 milijone dinarjev čudaški ogrski bogataš, ki so ga ljudje še za živega imenovali »očeta golobov«. Sorodniki so vse poskusili, da bi oporoko ovrgli, toda sodišče jo je vendarle potrdilo. Zdaj so v Gyuru — tako se kraj imenuje — že začeli graditi velikanski golobnjak.

2 leti bo sedel neki Ceylončan, ker je pobil 1000 opic. Oblasti so mnenja, da je tako uničevanje živali hudodelstvo.

Avstralska vlada vabi belce in je zato ukinita vse pristojbine in kavcije za doseljence. Belcev se je od leta 1922. do 1928. priselilo v Avstralijo le 92.588. število domačinov in Japoncev je pa sorazmerno naraslo mnogo bolj.

Spremembo v poklicih in pri ženah je ljubil stotnik Artur Elleot, sin grofa Saint Germaina, ki je nedavno umrl v starosti 62 let. Za svojega življenja je spremenil kar 80 poklicev, oženil se je pa štirikrat.

Čuden samomor je hotel izvršiti 17letni grafični vajenec Bela Szabo iz Budimpešte. Zagledal se je bil v gospodarjevo hčerko in ker ga ni marala, je vžil iz svinca njeno ime — Elizabeta — in ga v samomorilnem nameru požrl. Fanta so z operacijo rešili »težke« smrti.

Vzor ljubezni do dela bi lahko imenovali Johna Burnsa iz Londona, ki je že 22 let v pokojju, pa vsak dan že na vse zgodaj hiti na zastojnsko delo v razna dobrodelna društva.

Nesrečni zakoni polnijo norišnice. Statistično so ugotovili, da je od 61 tisoč 222 ameriških norcev največ takih, ki jih je v blaznico pripeljalo nesoglasje v zakonu. Vdovci in vdove so na drugem mestu, in šele na tretje mesto pridejo ponočnjaki in pijaneti.

V Lhasi, glavnem mestu Tibeta, so šele zdaj uškali film: te dni so namreč odprli prvi kino.

Klub letičih »dedov« imajo v ameriskem mestu Breadfordu. Član more poslati samo oni letalec, ki ima že vnuke. Med »letečiji« dedic je mnogo takih, ki uganjajo v zraku kar prave umetnije.

700 milijonov let stare okamenine majhnih morskih živali je našel v Queenslandu v Avstraliji ravnatelj sidneyskega muzeja.

Lepota žene hitro vene

ali z uporabo Uran kreme ne, ker je Uran krema edinstveni kozmetični proizvod, kateri naredi baržunasto mehko polt ter cvetočo kot majske rože popek. — Zahtevajte povsod divni ta balzam za polt — mnogo pohvaljeno — Uran kremo!

Po milu jih boste spoznali...

„Snaga je zdravje in življenje!“

Po tem geslu se ravna Nizozemec — in porabi 16 krat toliko pralnega mila kakor Jugoslovani! Zato pa na Nizozemskem tudi najmanj umirajo — pol manj kakor na Francoskem!

(n.R.-O) Amsterdam, nov.

Neki angleški statistik si je postavil za nalogo, da bo natanko ugotovil, koliko mila porabijo razne evropske države in kakšne sociološke in zdravstvene nauke lahko iz tega črpano. Če se vam morda zde ta polzvedovanje na prvi pogled prav tako jalova kakor nepotrebna, boste kmalu videli, da se pošteno motite. Anglež je namreč dokazal, da obstoji neka zveza med umrljivostjo ljudi in množino mila, ki ga v tisti državi porabijo.

Angleški učenjak je v svoji skrbni natančnosti razdelil milo v fino, toaletno in v navadno, pralno milo. Takale je njegova statistika (prva številka pove, koliko toaletnega mila porabi povprečno na leto vsak prebivalec navedene države, druga številka pa pokaže, koliko ljudi umre v isti državi na 1000 prebivalcev na leto):

Država	Poraba toaletnega mila	Umrljivost
Danska	682 g	10,8
Nemčija	640 g	11,1
Anglija	549 g	12
Italija	458 g	14
Francija	368 g	15,6

Če pregledamo to statistiko, nas preseneti ugotovitev, kako malo mila porabijo na Francoskem, čeprav ga tam največ izdelajo. Pa ni nič čudno, saj je znana resnica, da ima čevljar najbolj raztrgane podplate. Po drugi strani pa

opazimo, da so številke v teh dveh stolpcih obratno sorazmerne. Tak potem le drži trditev o zvezi med umrljivostjo ljudi in porabo mila?

Znano je, da ljudje na Francoskem boljše reči jedo in bolj žive kakor v Nemčiji. Zakaj je torej na Francoskem umrljivost ljudi kar za 45 točke večja od umrljivosti v Nemčiji? Morda porečete: v Nemčiji je socialno zdravstvo na višji stopnji kakor v Franciji. Pa obrnimo: ali se boste upali trditi, da je socialno zdravstvo v Italiji na boljšem ko na Francoskem? Ta domneva je že manj verjetna. Torej igra uporaba mila le odločilno vlogo.

Pa dopolnimo te številke še z drugimi. Na Nizozemskem pride na leto povprečno na vsakega prebivalca le 521 gramov mila, in vendar jih umre od 1000 prebivalcev povprečno le 8'11. Te številke postavijo torej na glavo vse ugotovitve našega vrlega Angleža. Saj porabi Nizozemska dokaj manj mila kakor Danska, in vendar je njena umrljivost najmanjša!

Toda to protislovje je samo navidezno. Kajti čeprav Holandska nima rekorda v toaletnem milu, se pa toliko bolj postavi s porabo navadnega, gospodinjanskega mila. Evo vam dokaza v spodnji splošnejši razpredelnici (številke povedo, koliko navadnega mila porabi na leto povprečno vsak prebivalec navedenih držav):

Država	Poraba pralnega mila
Holandska	14'35 kg
Združene države	9'98 kg
Danska	9'54 kg
Belgija	9'08 kg
Francija	8'15 kg
Anglija	8'11 kg
Nemčija	6'81 kg
Madžarska	6'34 kg
Italija	4'55 kg
Avstrija	4'54 kg
Sovjetska Rusija	2'72 kg
Poljska	1'36 kg
Jugoslavija	0'91 kg
Kitajska	0'23 kg

Z drugimi besedami: če že Holandska ne porabi toliko toaletnega mila, pa ga toliko več porabi za snago in čistočo sploh. In morda tiči ravno tu eden glavnih vzrokov, da je Holandska tako zdrava dežela. Zanimivo je tudi to, da porabi Francoz sicer za polovico manj toaletnega mila kakor Nemeec, zato je pa to razmerje pri gospodinjškem milu ravno obratno. Ali naj iz tega sklepamo, da neguje povprečni Nemeec le svojo zunanost, Francoz pa skrbi predvsem za snagnost svojega stanovanja in perila?

Ne, pravijo Nemci, in prav imajo. Kajti povprečni Nemeec ne skrbi za snago in hiši in za čistost perila nič manj kakor povprečni Francoz. Le to bo najbrže, da je francosko milo cenejše in da Francoz ne varčuje z njim tako hudo kakor Nemeec.

(Po amsterdamskem »Telegrafus«.)

ZRCALO

naših dni

V tej rubriki lahko sedeluje vsakdo, kdor ima kaj pametnega povedati

Tramvajaska vljudnost

Prejeli smo:

Kolikokrat so že listi pisali o vljudnosti (ali bolje nevljudnosti) naših kavalirjev v tramvaju in na vlaku! Toda vuleti je, da je vse skup bob ob steno: Kranjec je rovtar in rovtar ostane.

Prav te dni sem bil priča prizoru, ki potrjuje resničnost gornjega izreka. Peljal sem se v tramvaju (tudi je ravno deževen dan) in sem seveda moral stati. No, pa jaz še lahko stojim, saj nisem tako star. Toda stalo je znotraj več starejših ljudi, med njimi tudi dve ali tri ženske. Na klopek pa tako rekoč sama mladina, in nobeden se ni zmenil, da bi kavalirsko prepustil sedež dami ali starejšemu gospodu.

Ali se vam ne zdi, gospod urednik, da to ni prava vljudnost? Ali se vam ne zdi, da je bilo njega dni drugače, in da je takšna nevljudnost mlajših ljudi na vlaku in v tramvaju tudi zrcalo naših dni? A. O.

Centj. dopisnik ima nedvomno prav. Toda zadeva ima — kakor vsaka — še drugo stran. Prav te dni smo čitali v nekem pariškem dnevniku nekaj podobnega, kakor nam je napisal naš prijatelj. In urednik je prizadevno dopisniku — bila je starejša dama — lepo in tehtno odgovoril z dvema ali tremi drugačnimi primeri. Ta odgovor mislimo v prihodnji številki tudi mi približiti. Kajti da se resnica prav spozna, je treba čuti dva zvona. Uredništvo.

Hoja

po ljubljanskih ulicah

Dobili smo tale dopis:

Dovolite, da se še jaz oglasim s skrcinim prispevkom v vašem »Zrcalu« naših dni.

Zadnjič ko je deževalo, sem moral po nujnih opravkih na Tyrševo cesto. In ko sem tako hitel po ozkem hodniku, sem se moral vsak trenutek ustaviti, ker nisem mogel naprej. Pač, lahko sem prišel dalje, samo moral sem stopati po skaldrmic, kajti hodnik je bil ves zadelan z ljudmi, ki so anarhično hodili v obeh smereh, z razpetimi dežniki, kajpada.

Ljubljančani in Ljubljančanke namreč očitveno ne znajo hoditi, vsaj v dežju ne. Drugače se ne bi ob štiri in pol popoldne vžle neugnanemu ljubljanskemu dežju sprehajali po dva ali celo trije v eni vrsti, vsak z razpetim dežnikom, kakor da bi bil ves hodnik njihov.

To sem vam že večkrat hotel napisati, gospod urednik, ker se mi zdi, da so bili pred vojno ljudje le bolj obzirni, kakor so danes. Saj bi na koncu koncev človek to brezobzirnost še nekako preстал; toda zraven tega imajo nekateri mladi ljudje še navado, da z dežnikom dregajo v tvojega, kakor da bi jih katera tovarna plačala, da potrgajo čim več dežnikov.

Človek ima vtis, da hodi v kakšni zarobljeni hrbovski vasi, ne pa v beli Ljubljani. In tako je zmerom, kadar v Ljubljani dežuje — a to je, sami veste, pri nas skoraj vsak dan. I. G.

Materinščini čast!

»Komandir žandarmerijske stanice beremo včasih v naših časnikih. Zakaj tujke, če imamo lepe domače besede? Za »žandarmer« in »žandarmerije« imamo tako lepa in predstaviteljna izraza, da bi nam ju še večji narodi lahko zavidali: orožnik in orožništvo. Tudi »komandir« ni slovenska ne srbohrvatska beseda: poveljnik bi se reklo po naše. In naposled je »stanica«, kolikor se spomnimo, beseda, oddana že za drug pojem: za celico. Po naše bi se reklo postaja.

Zato mislimo, da bi bilo mnogo lepše, če bi rajši rekli »poveljnik orožniške postaje«.

Hranilne knjižice

vseh zavodov kupite ali prodaste najbolje potom moje pisarne.

Posojila,

vezana na štednjo in večletno mesečno odplačevanje, dobijo kredita zmožne osebe.

RUDOLF ZORE, LJUBLJANA, Gledališka ul. 12. Telefon 38-10. Pisмени odgovor Din 3 — znamka.

Možje, ki se niso bali smrti

Na urtvi s braji

DOŽIVLJAJI ANGLEŠKEGA ČASTNIKA V INDIJI

4. nadaljevanje

Že čez nekaj dni smo ga imeli za pravega častnika naše stotnije lovcev na ljudi in reči moram, da se še zlepa ni kakšen človek tako imenitno ubral na nas kakor ta ameriški pisatelj.

V jutru četrtega dne so počili v gozdu prvi strel. Džas smo se že zvrstili z Lenhajeve predstražami.

Dva dni pozneje smo se že po predpisih sprijeli. Polkovnik je moral razviti celo stotnijo, in previdno, a z jeklenim korakom smo prodirali v gozd.

Mi častniki smo ostali na konjih; gaz za nami je bila vojaštvu vodnica. Vsakdo je iskal kritja in se je iz kritja zmerom zatekal spet v kritje, le naš Binns se ni zmenil niti za najpreprostejša bojna pravila, temveč je begal s svojim konjem brez glave sem in tja. Bil je pač civilizist!

Niti polkovnik niti jaz mu nisva rekla besedice graje, zakaj naposled je šel z nami kot bojni klatež in mu nismo imeli ničesar ukazovati. Meni je bilo žal, da se je tako brezglavo vedel, zakaj vsaj malo vojaškega razumevanja sem mu vendar prisojal. Jezdil je kar na elepo. Čez pleča obešena puška mu je plesala po hrbtu. Tedaj je na lepem skočil iz sedla in njegov konj je stekel na moje zaudenje kar sam po svoji glavi za gosto grmovje in se tam skrnil.

Binns pa, popolnoma ponorel, je stekel naravnost na jasno in obstal, kakor da bi čakal božjega razodetja. In že so od vseh strani zaprasketali strelji.

Binns je pri priči stekel za najbližji grm.

Neizmeren srd nanj me je popadel. Polkovnik je divje zarjovel:

»Ali si boste brž poiskali kritje, diletant diletantski — he?«

Toda Binns se še zmenil ni za hudo žalivko, temveč je tekel dalje, po poboju navzgor — in takrat je kar zavalo krogel okoli njega.

»Binns!« sem prestrašeno kriknil. Vendar že se je vrgel na trebuh, ali prostovoljno ali ranjen, tega nisem mogel uganiti; ležal je za neko skalo — in zdajci se je zarežal k nam nazaj.

Videl sem, kako so njegovi beli zobje zableščali sredi goste črne brade. »Ostanite vsaj tam, kjer ste!« sem zarjul.

Toda že je spet vstal in stekel vravnal k nam nazaj. Sovražnik ga je obsul s salvami; padel je, pa je spet vstal, spotaknil se je, potlej je pa s tigrovskim skokom skočil v jamo, ki smo si jo polkovnik, jaz in naše ordonance izbrali za kritje.

Bil je zdrav in čil ko kozel na planini.

Mi smo bili pa ko risi nanj. Naše domačinske čete so se junaško borile in so prodirale natanko po predpisih, ki smo jim jih s trudom ubjali v vojašnicah v glave. Dokazali so, da so popolnoma kos težavnemu položaju, najsi bo že kakršen koli. Prodrali so od drevesa do drevesa, od jame do jame, streljali so mirno in premišljeno... le ta beli sablj je plesal okoli ko kakšna zdvijana deklina.

Kaj si bodo le mislili o njem? Polkovnik, hvala Bogu, ni držal jezika za zobmi.

»He, slišite,« je čuho dejal, »saj ste zrelji za norišnico! Pod kritjem vas bom poslal nazaj. Prej vam bomo pa še vbrizgnili malo morfija, da se bo poglelo vaše razburjenje.«

Binns se že spet ni zmenil za te debele žalitve, temveč nam je pomolil pod nos odprto dlan. Košček zmečkane svinca je ležal v njej.

»Poglejte, gospod Strong,« je dejal mirno (nikoli ni polkovnika ogovoril z njegovim vojaškim nazivkom), »ahi

je to izstreljek iz kajberskega pihalnika?«

Strmeli smo v ta košček svinca. Pripomniti moram, da je strogo prepovedano prodajati domačinom orožje. Huda kazen je za tak prestop, najsi bo za dobavitelja, če njega ali njegovega posredovalca ujamejo, najsi bo za domačina. Tej prepovedi so se kakopak znali izogniti. Sami so si večsili izdelovali puške, nerodno orožje, ki pa vendar ni bilo od muh. Tem puškam smo pravili kajberski pihalniki.

Kakor sem rekel, nerodno orožje, streljalo je pa vendarle.

Polkovnik je zdajci postal čudno mil in dostopen.

Obračal je svinco na vse strani, potlej je pa dejal:

»Prav imate, toda zastran tega vam res ni bilo treba nositi kože na prodaj.«

»Pač,« je preprosto odgovoril Binns, »hotel sem vam dokazati, da imam prav. Ko so pred nekaj dnevi padli prvi strelji, sem vam zmerom in zmerom ponavljal, da ne streljajo iz kajberskih pušk. Samo pogledjte, ali mar veste, iz kakšnih pušk so tile izstrelki?«

Sklonili smo se niže k njegovi roki. In zdajci se mi je obšlo spoznanje in izgovoril sem ime neke zelo znane francoske tovarne za orožje.

»Res je,« je odgovoril Binns. »Toda pripravljani ste lahko, da Francozi ne pošiljajo orožja tukajšnjim domačinom, najmanj pa našemu prijatelju Lenhaju. Francoska ne ve nič o tem. Puške prihajajo po ovinkih semkaj. Prihajajo namreč s severa, dragi gospodje.«

»Iz sovjetske Rusije,« je dopolnil besno polkovnik.

In tedaj se mi je tako posvetilo v glavi, da sem pošteno zaklel.

»Kaj vam je, Digger?« je vprašal Binns, »ali se vam zdi to tako čudno?«

Zastrmel sem v polkovnika. »Sir,« sem zajeceljal, »tale ženščina, ki sem vam o njej pripovedoval... Mahrila... saj sem vam rekel, da me je njen naglas tako čudno nečesa spominjal... zdaj vem... dekle je ruska vohunka!«

Polkovnik je zažvižgal skozi zobe.

Vsi trije smo se zamislili. Imeli smo dovolj vzroka za to. Če je torej ta ženska, ki se družijo z našimi smrtnimi sovražnikiom Lenhajem, res Rusinja, potlej ima zadeva, ki smo zaradi nje na pohodu, drugačno, trše lice.

Potlej imajo boljševiki prste vmes! S tem so dobili Lenhajevo načrta — kar se Indije tiče — nevaren in grenkosen znataj.

»No,« se je čez nekaj časa oglašil polkovnik, »potlej moramo kar brž pljuniti v roke.«

In pošteno smo pljunili v roke.

Pri priči so smuknili štirje vodi naših strojníc po gozdu naprej.

Z divjim taktom smo pometali pot pred seboj. Nepristano so kosile naše strojnice po vseh streljajočih grmih. Pred nami so bili napadalni oddelki. Spet gošč ogenj, spet naskok.

Utrjeno gozdne zaklone, ki jih je Lenhaj po mojem begu pripravil v pričakovanju napada, smo zavzeli drugače za drugim.

Pri vsakem naskoku smo slišali nedaleč za nami čudno, pločevinasto bobnenje našega gorskega topa.

Zmerom sem se nasmehnil, kadar koli sem ga slišal.

To je bil skrivnostni kanon, ki me je o njem vpraševala čedna dama, in zdaj ga je lahko, če je bila še pri Lenhaju, poslušala do sitega. V tem boju smo top prvič preskusili.

Temeljito je čistil pred seboj, to je bilo ko pribito.

Še malo, pa smo naskočili vas. Takrat smo videli te tiče od blizu. S svojimi v Meki posvečenimi noži so se zakadili v nas. Bilo je pošteno klanje in naši fantje od strojníc so se tako

razvneli od bojnega trušča, da so svoje brizgalnice kar v nemar pustili, priekali bliže in začeli mesariti z bajoneti.

Stotnija lovcev na ljudi je bila v razmahu. In z njo je bil tudi Binns v razmahu. V duši smo ga prosili odpuščanja za vse žalitve. Ves čas je stal poleg mene in je držal v obeh rokah neznanško veliki repetirni pištoli, ki so iz njiju kar sikali nešteti strelji; mislil sem že skoraj, da ima čarovniško orožje. Bile so pa samo 48strelne pištole — in ta naš dobri mož jih je imel kar štiri. Dve mu je nabijal njegov sluga, ki mu je sledil za petami z vrečo okoli vratu in v njej pasove z naboji.

Tisti večer je bila pot na Kajbersko sedlo prosta.

Kajbersko sedlo!

Za nas britanske častnike je bilo to ime ko bleščanje tisočerin bajonetov, ko zamajajo rlovanje topov in vihranje angleške zastave v viharju.

Poznali smo njegovo krvavo preteklost. Ni gorskega prehoda na svetu, ki bi bil doživel takšne boje. Že v zgodnjem starem veku so se tukaj bili nešteti narodi in nešteta plemena. Čezenj je držalo več poti.

Najprej omenim trdno, skrbno negovano vojaško cesto. Potlej drži čezenj še nekaj težko prehodnih pešpoti in naposled še cesta za karavane. Ta cesta za karavane teče skoraj vzporedno z vojaško. Na nekaterih mestih se cesti skorajda dotikata.

Na nekem takem mestu smo taborili s stotnijo.

S seboj smo imeli naše ranjence; počivali smo. Prišli smo kakor nalašč podprtega dne. Karavanska cesta je namreč na splošno zaprta in le dvakrat na teden jo odpro in takrat kar valovijo po njej nepregledne karavane. Z vzhoda in zahoda gredo druga mimo druge in počivajo, preden se spet razidejo.

Ob takih podprtih dneh se zdi, da je vsa Azija na nogah, tako gromovit je šunder, tako visoko se dviga prah in tako pisana je mešanica ljudi in živali.

Za policijo imajo tam Kazadarje, večše domače stražnike, ki ob takih dneh le z obširnimi besednimzakladom kletvie, s težkimi gumijastimi pendreki, s trdimi pesmi in hitrimi nogami zmorejo nekaj urejenemu prometu podobnega.

Mi smo taborili na planoti poleg vojaške ceste in tik pod nami je držala mimo karavanska cesta. Kadar bomo krenili odtoč, bomo morali križati karavansko cesto. Toda to se še ni mudilo. Polkovnik je ukazal daljši odmor in morda je bil celo tako dobre volje, da nas bo pustil vso noč na počivališču. Ležali smo pred našim šotorom in se na vso moč veselili pisanih prizorov, ki so se nepristano menjavali. Marsikdo izmed nas ni doživel tega prvikat, vendar so nas ti dogodki zmerom znova priklenili nase.

Do koder je segel naš pogled, je bila vsa pokrajina prenapolnjena s kričečimi ljudmi v pisanih oblekah, z rjovečimi nemirnimi živalmi, z visoko obloženimi vozovi in cizami, s celimi gorami zabojev in vreč, z nemirnimi otroki — in nad tem pisanim vrvežem se je razprostiral svetlordeč oblak prahu in vse ekupaj je bilo ovito v pravo peklensko vročino.

In takrat smo doživeli ono malo epizodo.

Sredi tega vrvenja so se zdajci prikazali iz oblaka prahu zeleni turbani. Morali so biti šele pravkar priti.

In skoraj v en glas smo vsi — vsi razen Hardestla, našega dojenčka, vzkliznili: »Aha!!!«

Dalje prihodnjii

Prigoda v Londonu

Napisał Aladar Lászlo

»Ali ste naročili sobe?« je vprašal generalni ravnatelj.

»Seveda, gospod generalni ravnatelj... Šest sob z razgledom na Ring. Upam, da bodo angleški gospodje zadovoljni...« je odgovoril Thomas.

»To mi je zelo pri srcu... Koj pokličite Bergerja iz korespondence. Tri dni mu ni treba priti v banko... Naj se ves posveti tem Angležem...«

Thomasu se je razlival žolč. Pri vsaki resni in težavni zadevi je bil on zaupnik generalnega ravnatelja, kadar je šlo za kakšno prijetno spremembo, mu jo pa odgrizne ta preteti Berger.

»Vidite, zakaj pa ne znate angleški?« je dejal generalni ravnatelj, kakor da bi uganil Thomasove misli.

Thomas je udaril s petami:

»Naučil se bom, gospod generalni ravnatelj! Leto osorej ne bomo več potrebovali Bergerja, če nas bodo Angleži obiskali!«

Thomas si je koj drugi dan najel učitelja in se z divjo vneto lotil učenja angleščine. Obiskoval je samo tiste kinematografe, ki so vrtili angleške filme, brai je samo angleške časopise, čeprav z besednjakom v roki. Nekega dne mu je pa dejal prijatelj:

»Lej, Thomas... jaz na tvojem mestu bi prošil za šest tednov dopusta in bi se odpeljal v London. Čeden in zastaven fant si, pa se boš gotovo kmalu seznanil s kakšno prikupno Angležinjo — in čez šest tednov boš znal bolje angleški ko rojeni Londončan. Tako boš lahko strnil prijetno s koristnim!«

Thomasu je bil ta predlog na moč všeč.

Tretji dan svojega bivanja v Londonu se je seznanil s Peggy. Bila mu je soseda v mirni zasebni penziji, tam nekeje zadaj za Trafalgarsko cesto. S celim imenom se je pisala Peggy Burnesova; Skotka je bila, štiri in dvajset let je štela, plave lase je imela in sinje oči. Lastnica penzije ju je seznanila, in Thomas je čedalje bolj zavidal rdečelasemu Bergerju, zakaj sam je le z muko zajeceljal: »Only a little speak english« (Le malo obvladam angleščino).

»Nič ne de, vas bom pa jaz vadila,« je dejala Peggy Burnesova, ki je bila, saj smo že rekli, s Skotskega plavalasa in sinjcolka.

Kmalu sta bila Peggy in Thomas nerazdružljiva prijatelja. Skupno sta se sprehajala po ogromnem mestu in si ogledovala znamenitosti.

Thomas je bil srečen. V nekaj dneh se je več naučil ko na Dunaju v vseh osmih mesecih — in bil je kakopak bolj zaljubljen, kakor kdaj koli v življenju.

Peggy bi bil prav rad povedal, kako je z njim, pa je ugotovil, da vse njegovo znanje angleščine še vendar ni dovolj temeljito za take kočljive stvari. Vsak večer se je žalosten poslovil pred vrati od ljubljene Peggy — in jo je vsako jutro nestrpno pričakoval pri zajtrku. Preden je prišla, je z veliko vneto prebiral »Times«, da bi se spopolnil... seveda že zdavnaj ne več generalnemu direktorju na ljubo in svoji karieri, temveč zgolj zaradi Peggy. Zakaj Peggy ga je med zajtrkom zmerom strogo izpraševala.

Thomas je s trudom izčeljal par novic o Edenu, povedal ji je, da je Campbell dosegel spet nov rekord in da so se začela nova pogajanja med Angležko in Japonsko.

»Potlej je še neko daljše poročilo... V Brightonu, v najimnitnejšem hotelu, je neka tatica okradla gosposke goste...«

»Res?« je dejala Peggy, mazaje si s presnim maslom kos kruha.

»Tukajle piše,« je dejal Thomas in je pokazal s prstom na članek, »toda toliko izrazov ne razumem, da mi je res težko...«

Peggy je najprej mirno popila čaj, potlej je prečitala članek in pojasnila Thomasu vse nerazumljive besede in besedne prilatice. Policija je doslej samo ugotovila, da si je spretna tatica najela sobo v hotelu in je ponoči, ko so že vsi spali, v črnem trikotju neslišno ko mačka, skakala z balkona na balkon in obiskovala pelične goste. Poročevalce je imenoval to tatico »črno mačko«. Ko je imovite goste pošteno obrala, je tatica brez sledu izginila.

Medtem ko je Peggy Thomasu razlagala angleščino, sta pozatrkovala in se takoj odpravila proti Richmondu, ki sta si ga izbrala za cilj današnjega izleta.

Tako so minevali dnevi v srečnem brezdelju. Mnogo zanimivosti je v Londonu, toda Thomas je kmalu izprevidel, da se za nič drugega več ne zanima ko za Peggy, za njene plave lase in sinje oči.

Težave, ki mu jih je pripravljalo učenje angleščine, so bile krive, da je Thomas šele čez štiri tedne in sicer nekega lepega večera v parku pri

Nadaljevanje na 5. str. pod črto

Pogled s Kajberskega sedla, prizorišča dogodkov današnjega nadaljevanja, na Pešavar

Modno kramljanje na pragu zime Ali so pljučne bolezni ozdravljive?

»Ah, kako si želim novega zimskega plašča!« je vzdihoval moja prijateljica Ančka. Nehote sem si jo bliže ogledala. Mlada je in lepa, toda v starem, obnošenem plašču je videli res kar manj ljubka, lepe oblike njene vitke postave se kar izgubljajo v pusti liniji starega kroja.

Cutila je, da jo opazujem in hitro je opravičljivo pristavila:

»Ta je še od prej, ko nisem imela službe.«

Ko sva se poslovili, sem morala kar venomer misliti nanjo. Skromna uradnica je, s se skromneje plačo in zanjo je pot od »želje« do »uresničenja« kaj dolga.

Razsvetljene izložbe so dražile mojo radovednost, a Ančka mi ni šla iz spomina.

V Prešernovi ulici pri »Tivarju« so se mi nenadoma ustavile oči na temnorjavem plašču; svetlejša dolgodleka krzno je edini okras tega odličnega modela. Ta bi bil primeren za Ančko, mi je šinilo skozi možgane, samo da bi ne bil predrag! O, saj je tudi cena poleg? — in še previsoka ni — 590 dinarjev!

Ko sva se drugi dan srečali, sem jo opozorila na Tivarjev plašč.

»Novega vendar moram imeti,« sem ji prigovarjala, »pravijo, da bo letos huda zima.«

»Pri »Tivarju« praviš,« je modrovala Ančka. »Hm, ni napak. »Tivarjeve« obleke so res poseni, toda bog ve, ali so tudi trpežne?« Od srca sem se nasmejala. Ančka pač ni mogla zatajiti svoje slovenske krvi, saj pravimo: »za mal' d'narja, mal' muz'ke.«

»Pogledati bi treba!« sva sklenili naposled. In tako sva jo mahnjivi k »Tivarju«.

Sprejel naju je mlad, simpatičen gospod. Ko sva mu izrazili željo, da bi si radi ogledali letošnje zimске plašče, je dejal s prijaznim nasmeškom svoji tovarišici: »Pojdite rajši v gospodstvo, dame se med seboj laže pomenite in več okusa imate.« Ni se motil. Kmalu smo bile v živahnem razgovoru, ki mu moški preprostost po krivici pravijo »klepetanje«.

Peljala naju je v sosednjem oddelku, kjer so viseli ob treh stenah sumi plašči. Večela sem, da je Ančka izgubljena; bilo je preveč lepil in elegantnih modelov, da ne bi zapeljali ubogega ženskega srca.

Začelo se je pomerjanje. Ančka in gospodična sta se vrteeli pred velikim ogledalom, jaz sem se pa udobno zleknila v bližnji naslanjaj in prevzela vlogo kritičke. Pa ni bilo kaj kritikovati. Saj je bil drugi plašč lepši od drugega!

Ančka se ni mogla odločiti. Ta ji je ugajal zato, ker je imel kratko, voljno krzno, ki mehkó boža obraz. Pa tudi cena ni bila previsoka, le din 560.—

Bolj praktičen se ji je pa zadel kar na lepem športni plašč čokoladnorjave barve. Težko blago, dvojno sukno, preprost moški kroj, raglanski rokavi in visoka zaprt dežni ovratnik so je delali mlajšo, skoraj otroško. In kje najdeš žensko, ki si ne želi biti mlajša? Plašč je bil prav poceni, komaj 400.— din, to pa zaradi tega, ker je brez krazna!

Ančka si je natanko in skrbno ogledovala bleščečo podlogo, robove, šive in delo. Na njenem obrazu se je zrcalilo zadovoljstvo spride dobre in trpežne izdelave. Saj plašč, ki ga hoče kupiti, ne bo nosila samo letošnjo zimo, kaj še!

Temnomodri športni plašč z našitimi žepi in »dragoncem« za 490.— din je vsaj tako eleganten ko modernejši plašč iz črnega sukna. Voljno blago, baržanasti ovratnik in drzna rezani kroj dajejo temu plašču vidno odličnost in neprisljenost. In Ančka se je odločila za nj. Preprostost in praktičnost, pa tudi izredno nizka cena 390.— din, so zadovoljili njene zahteve.

znal Peggy, sicer ne gostobesedno, temveč z lahkim, vendar razumljivim poljubom, da jo ljubi.

Drugo jutro jo je pričakoval kakor zmerom nestrpno in v očeh so se mu utrhili bliski, ko je stopila vsa sveža in mladostno dehtela predenj.

»Kaj je novega?« je vprašala. »Kaj dela MacDonald? Ali so »Crno mačko« že prijeli?«

Thomas se je fisto jutro spomnil, ves nesrečen se je spomnil, da je tudi najdaljšega dopusta nekoč koncel. Življenja brez Peggy si sploh ni mogel več misliti in ji je to skrbno izpovedal. Dekle se mu je vsa hvaležno nasmejala in je potlej nekam žalostna dejala:

»So sorry, dear Boy... Nič ni večnega na svetu... Doma me boš kmalu pozabil... Saj tako je zmerom.«

Thomas je bil obupan:

»Ali se mar ne bova nikoli več videla? To je nemogoče... Ljubim te... I love you...«

Peggy ga je pobožala po licih.

»Sladak fant si, ljubek... Tudi jaz te ljubim...«

Moje oči so begale po vseh teh plaščih in se ustavljale zdaj na tem, zdaj na onem. Nekaj posebno posrečenih kombinacij barv in materiala je prilegnilo moje zanimanje. Vprašala sem gospodično, ali so ti plašči kaj dražji, pa mi jih je hitela kar razkazovali.

Ali si lahko predstavljate grahasto zelen plašč s svetlosivimi perzijancem, rahlo zvontaste oblike? Vse na njem je mladostno in učinkovito. Če si ga izprosi mlada žena od svojega možička, ga ne bo kdo ve kako oskubila, saj bo odtrnil komaj devet »metuljkov«.

Za starejše dame sem videla imenitne črne plašče s črnim perzijancem na ovratniku in na rokavih. Cena se mi je zdelo od pogledu na ta lepi kos res skrajno nizka: komaj 990.— din.

»Kako naj le ljudje zvedo, da je toliko lepega in cenenega v tej prodajalni?« sem si mislila.

Napisala bom črtico v naš tednik, pa jo bodo brali naši naročniki, ti bodo povedali svojim prijateljem in znancem, in tako bo vsak izvedel, da si lahko na lastne oči — in celo neobvezno — ogleda vse to bogato zalogo pri »Tivarju«.

Te svojo misel sem zampala voditeljici trgovine in ta jo je z veseljem pozdravila. Takoj mi je ponudila za vodnika mladega gospoda, ki me je popeljal skozi vse oddelke.

Najprej sva šla v oddelke za cenejše stvari. Tam sem izvedela, da si lahko kupiš že lepo sivo ali svetlorjavno moško obleko za recí in piši 170.— din. Videla sem ljubke otroške in športne deške obleke od 65.— do 100.— din, po velikosti tehle poglavčkov, ki potrebujejo športno obleko, saj so vendar že izvežbani v brcanju žoge.

Najbolj pa so mi bile všeč temnomodre mornarske obleke, z okusnimi belimi ovratniki. To je praktična obleka, ki jo lahko obleče otrok poleti in pozimi, ob vsaki priliki! Tudi to so za mlajše in starejše, in niti dvanajsetletni fantič bi se tako lepe obleke ne branil. Dobri očka bo moral kar seči v žep in odšteti 120 din.

Seveda tudi deklice niso prikrajšane. Mali plaščiki z ljubkim ovratnikom in z našitimi žepki so tako čedni, da morajo ukleti, erce vsake mame, ki želi svojemu otroku vse najlepše in vse najboljšo.

»Ti so po 150 din,« je pripomnil gospod, »ker so iz zelo finega blaga.« No, če kupi mama svoji mali »damec« malo večji plašček, ga bo punčka lahko nosila vsaj tri leta, pa najsi raste kakor konoplja!

Prišla sva do »Hubertusov«. Ti so pa še mene spravili v skušnjavo, ko so pa res nekaj posebnega! Saj jih dobiš v srebrnosivi, oljenzeleni, temnorjavni, temnomodri in črni barvi in še take ko smrečje zeleno. Posebno temnomodri damski »hubertusi« so krasni, ko jim je pa vrtan simj odtonek, da se zde kakor vedno obširani od sonca.

»Hubertus« lahko kupiš otroku, ki je pravkar sledil, a tudi za svojega starega očeta boš našla primerno ševilko. Tvoja žena in tvoja hči ne bosta nejevoljni, če jima podariš za Miklavža 640 din, da si kupita vsaka po enega. V vseh velikostih jih dobiš!

»Hubertus« si bom naposled še jaz kupila. Sicer sem hrepnela že vedno po dežnem plašču, zdaj sem pa spoznala, da je mnogo manj praktičen. Saj ga pozimi skoraj obleči ne moreš, ne da bi tvegali pljučnico, če nisi spodaj obločen kakor medved.

»Hubertus« še tako hud dež ne premoči, mehkó in debele blago te pa povzra še vrodno greje. Lahko ga vzameš na izlet namesto pelerine. V primeri z dežnim plaščem so »hubertusi« skoraj cenejši, saj stanejo damski in moški 320 din, otroški in deški pa le od 160 do 260 din.

Poslednje dni svojega dopusta je hodil Thomas ko mesečnik po Londonu. Bil je živčen in nemiren in niž manj ko šestdeset cigaret je pokadil.

»Tako bled si!« je smeje se dejala Peggy. »Tak zberi se vendar. Saj te bom obiskala na Dunaju!«

Poslednjič sta šla še v HydePark — in potlej je prišel poslednji večer. Spet sta stala po večerji pred dekličinimi vrati, kakor že tolikokrat v minulih tednih.

»Good night...«

»Good night...«

Prav tako je bilo ko sleherni večer, samo da je Peggy dejala:

»Ali nočeš nocoj še malo k meni?«

Z zamudo treh mesecev se je vrnil Thomas domov. Tako dolgo je trajalo, preden se je opral sumnjičanja soudeležbe, zakaj drugo jutro po tisti poslednji noči so ga bili skupaj s »Crno mačko« zaprli. Angleščine se je pa med tem časom pošteno naučil.

»Da bo vsa družina vesela, je treba samo kupiti »Družinski tednik!«

To nad vse važno vprašanje zanima naravno vse, ki bolehalo na astmi, katarju na pljučih, zastarelem kašlju, zasluženju, dolgotrajni hripavosti in hripi, pa doslej niso našli zdravila. Vsi taki bolniki dobe od nas

popolnoma brezplačno knjigo s slikami,

izpod peresa gosp. dr. med. Guttmana, bivšega šefzdravnika v zavodu za finzenkuro, o temi »Ali so pljučne bolezni ozdravljive?« Da omogočimo vsakemu takemu bolniku, da spozna vrsto svoje bolezni, smo se odločili v interesu splošnega blaga, odposlati to knjigo na zahtevo popolnoma zaastonj in poštne prosto. Napisati ja samo dopisnico (frankirano z Din. 1.75) in jo odposlati na

PUHLMANN & Co., BERLIN 596 Müggelstrasse Nr. 25-25 a

Odobreno od ministrstva socialne politike, san. odelenje S. br. 2416 od 12. XII. 1933

V sosednem predalu so naložene praktične dnevne moške hlače po 45 din in pa delovne obleke iz temnomodrega gradla po 80 din. Taka delovna obleka — močna in poceni — je za človeka, ki opravlja težje ročno dela, neprecenljiva, ker varuje dnevno obleko.

V drugi sobi sem zagledala obleke, ki bodo zanimale tako ženski in moški svet, ne glede na starost.

No, uganite, kakšne so te? I, seveda, kakšne le, če ne sunčarske! Lani smo čepeli sicer skoraj vso zimo za prejo, zato pa za »dilec« letos boljše kaže. Torej se moramo pripraviti! Pregledati staro obleko, če je še uporabna. Strgane hlače zakrpati, preveč »ranjene« pa zamenjati z novimi.

»Tivarjeve« smučarske obleke se mi zde prav tako lepe kakor praktične. Dobiš jih v temnomodri in temnorjavni barvi. Hlače so dolge, klasična norveške tasonne, jopič krajši s štiri-ni žepki. Zapneš ga lahko tesno ob vratu, ali ga pa nosiš odpetega, da se ti vidita pisan šal ali rutica, ki poživita elegantno preprostost temnomodre obleke. Vsa obleka stane komaj 320 din.

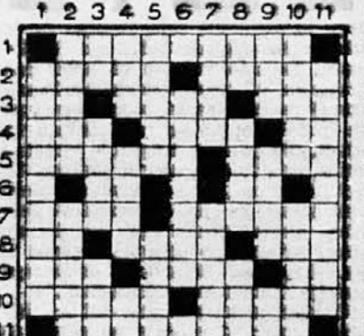
K smučarski obleki mi je pokazal prijazen vodnik tudi smučarske čepice. Mislim, da so posebno pripravne za gospode. Iz istega blaga so kakor obleka, kroj je preprost, ozek čitnik varuje oči pred vetrom. Čepice si lahko potegneš tudi čez ušesa. Tišči, ki se je že smučal v takšnem mrazu, da so mu uhlji zmrzovali, bo znal ceniti to prednost.

Kar težko sem se ločila od teh oblek. Priznati moram, da imam že precej ogoljene hlače in da so otroško zanimam za vse, kar je v zvezi s smučanjem.

»Prosim tód, v oddelku za moške sukne,« je prijazno vabil prodajalec.

Za eleganco in udobnost naših fantov in moč je tu res imenitno poskrbljeno. Ob pogledu na dolge vste vseh mogočih suknenj in sukničev sem mi je skoraj zadelo, da niso moški nič manj izbirni kakor ženske. Če tudi to morda ni res, je pa prihibo vsaj to: bolj zmrznjeni so! Saj se me ženske zadovoljimo s sivlino podloga. Suknja, ki si jo ogledujem, ima debele podlogo iz prefinjenega baržuna. Pa še dražja ni kakor ženska; prav tako le 540 din.

Križanka št. 3

Pomen besed

Vodovavno: gorovje v Jugoslaviji, 2. plemić; kraj na Dolenskem, 3. predlog; pišča; jedrasti čok, 4. sir (hebr.); poročstvo (tujka); pritožb; Irčija v Sibiriji, 5. umetnik; moško ime, 6. kazalni zaimek; ploskovna mera, 7. pokrajina na Grškem; oseba iz Prešernovega »Krstu pri Savici«, 8. enaka samoglasnika; sklen od »seno«; osebni zaimek, 9. oblika glagola »iti«; verska prepoved dobošnih dirjanj pri prebivalcih otočij Južnega morja; staro babilonsko mesto, 10. grški pesnik (9. stol. pr. Kr.); braziljska utežna mera, 11. sveta dežela.

Navpično: 1. športno sankanje (2-5 oseb), 2. električni vod; pipov; 3. zemljiška mera; nikalnica; žensko ime, 4. predor; turški vilajet v Anatoliji; španski spoinik, 5. reka v Italiji; francoski glagol »biti«, 6. posmrtni čih budistov, 7. bog ljubezni; mesto v Maroku, 8. nikalnica; sultanat v Arabiji; kanton v Švici, 9. življenjski sok; mesto na Španskem; osebni zaimek, 10. belgijski slikar fantastičnega sloga; žensko ime, 11. ozračje.

RESITEV KRIŽANKE.

Vodovavno, po vrsti: 1. ak, ledina, 2. ras, lakaj, 3. azil, rač, 4. umanjur, k, 5. in, lev, da, 5. s. vitamin, 7. rep, riva, 8. aurum; led, 9. amater; na,

Nisem vedela, da imajo tudi moške suknje v najmodernejših barvah: v sivi, temnosivi in športni »napršen« lešnikovorjavi barvi. Nič manj odlične niso črne suknje iz debelega dvojnega sukna s perzijancem okoli vratu. Ej, moški svet se modernizira!

Za otroke so prav ljubke in praktične sive, rjave in modre »mornarske« suknje, za 160 ali 260 din. Kar vidim inlega moža, kakš caplja za mamico v »Tivarjevem« mornarskem plašču, se neboje spomniti vseh onih sukničev, ki se vise na obehalnikih v drugem oddelku »Tivarjeve« trgovine in čakajo srečnih lastnikov. Upajmo, da bosta Miklavž in Božiček snela tudi te plaščke.

Ko sva se vrnila k Ančki, sva jo že našla v novem plašču. Slapaj smo odšli v trgovino. Kar me Ančka stisne za kolenec: »Poglej onale dva, dez štirinajst dni se bosta poročila, odeje kupujeta.« V njenem glasu je drhtela radovednost s senčico zavisti.

Pa ne zastoj! Odeje so res krasne iz kamelje volne, pa tudi svetlorjave, svetlomodre, obrobjene s avilo. In kar se ženina tiče, je bil fant od fure! Naposled sta izbrala garnituro, ženin je odšel 350 din, nevesta je pa veselo naročila gospodični, kam naj pošlje zavoj. In človek naj ne bo zavisten?

Anekdote

Trdovratni reporter

Neki angleški državnik — imena ne bomo povedali — ni imel mara nobenemu časnikarju dati intervjuja. Nekega dne je pa vendarle ustregel nekemu mlademu dopisniku. Pogovor je trajal četrt ure; ko se je reporter že odpravil, je državnik pokroviteljsko menil:

»Ali veste, mladi mož, da sem z vam res storil izjemo? Preden sem vas sprejel, sem zavrnil dvanajst vaših tevarjev, ki so me telefonsko prosili za razgovor.«

»Štirinajst gospod minister,« ga je popravil žurnalist. »Za dva ste se usteli.«

»Kako neki morete to vedeti?« je osupnil minister.

»Ker sem vas vseh štirinajstkrat jaz klical, ekselencija,« je nedolžno odgovoril mladi poročevalec.

Čarovnik

Magija Goldina so nekoč v Newyorku aretirali, ker je prehitro vozil. Redar ga je odpeljal s seboj na policijo.

Toda artistu se ni dalo presodevali v policijski celnici; zato je ponudil kavecijo 100 dolarjev, če ga pustite na prostem. V svojo grozo je pa opazil, da ima pri sebi samo 98 dolarjev. Velku tega ga je policijski komisar opozoril, da njegova kavecija ne zaleže; položiti jo mora neprizadeta oseba, če naj veža.

Tedaj je Goldin vtihotapil 98 dolarjev v žep svojega črnega košarja in je dejal policistu, molčljivo kazno na zamora: »Benny me bo odkupil.«

In žrnce je v svojo neizmerno osuplost res našel v žepu denar.

A kaj bo z manjkajočima dvema dolarjema?

Na, v silni hudici muhe žre, artist pa... krade. Goldin ju je namreč izumaknil, medtem ko je policijski komisar prešteval na mizi denar, in jr je nato spet pričaral na dan iz črnčevega žepa.

Drugi dan je pošteno dobil cel stotak na policiji nazaj in je moral komisarju svojo »tatvino« sva priznati, ker se siromakne še sanjala ni, kam je bil neki »vsejak manjkajoča dolarja; toda za to priznanje Goldin toliko da ni doživel ričeta, kajti na policiji takih šal ne poznajo.

Zmrznjeni Titulescu

Znana reč je, da se dolgoletni romunski zunanji minister Titulescu le dvojeletno boji: železne garde (romunskih hitlerjevcev) in... prepaha.

Nekateri ženevski diplomati še danes pomnijo pripetljaja, ki ga je bil kriv romunski zunanji minister na eni izmed prvih sej Zveze narodov.

»Za ples prodamo gospodom precej modnih hlač po 90 din in temnosivih »marengo sukničev,« je pripomnil prodajalec.

Preden sva se z Ančko poslovili, mi je običajni pogled na muhnihi, ljubkih stvarcah. Kdo bi si mislil, da bom tu naletela na rjavoga kosmatinčaka dolgočeta in na črnega konja s pravim usnjenim sedlom! (Usnjeno sedlo je važno: le vprašajte svojega sinčka, ali hoče konja brez sedla?) In ta srečkani beli psiček s črnimi lisami!

Ah, podobe mojih otroških sanj! Žal so ostale samo sanje. Takrat je bil medvedek-godrnjavček z zeleno pentfjo še neverjetno drag. Danes pa stane komaj 19 din.

»Tivarjev zoo,« se je pošalila gospa upraviteljica, ko je videla, da se ne morem ločiti od teh smešnih živalic, ki bodo prav kmalu najljubša igrača Janezika in Metke. Kar žal mi je bilo, da sem morala zapustiti to prijazno trgovino.

Se zdaj, ko hodim po cestah in srečujem ljudi: skromne, blede, uradne, razigrana mlada dekleta, dijakinje, resne gospe, preproste služkinje, modne razvajenke in ljubke otroke, jih nehoče v mislih oblačim v »Tivarjeve« obleke. Če mi verjame, vsi se mi zde še enkrat lepši in elegantnejši!

je opravil to visoko funkcijo lord Balfour — in vprašal:

»Ali smem obdržati klobuk na glavi?«

»Ne, gospod,« je mežlo odgovoril lord Balfour. »Razen če mi dovolite, da si jaz slečem hlače.«

Ideja dá idejo

K nekemu praškemu vseučilištemu profesorju je pred kratkim prišla tožba svoje sestrice neka »boljša« gospa. »Moj sin tiči noč in dan nad svojo zbirko zemek, in živ krst ga ne more odtrgati od nje!« je tožila obupana mati.

»Ljuba gospa,« je je tolažil zdravnik, sam strasen filatelist, »tem ni nič nenormalnega; to delam tudi jaz.«

»Oh, gospod doktor, saj si ne morete predstavljati, kakšno obliko je že zavzela ta njegova strast. Vse sorodnike in znance nadleguje s svojim moledivanjem.«

»Če naj bom odkrit,« se je nasmejal docent, »pačem to tudi jaz, in vendar smem reči, da sem duhovno popolnoma zdrav.«

»Saj to še ni vse!« je vzklitnila mati. »Če na poslaništva in konzulate hodi spravevat, ali ninajo kaj znanih zanj?«

»Tega pa jaz ne počnem,« je menil profesor in se zdajci zauristil. »Če prav preudarim,« je vzklitnil potem, »je to imenitna ideja: to bom tudi jaz poskušil!«

Shaw in posmrtno življenje

V neki družbi so se pomenkovali, kaj bi si krfo izbral po smrti, nebesa ali pekel.

»Kam bi vi šli, mojster Shaw?« se je nekdo obrnil do pisatelja.

»Kar se podnebja tiče, bi se izrekel za nebesa, zastran družbe bi mi bil pa ljubši pekel,« se je odrezal strupeni free.

Lindbergh v Parizu

Deset let bo že kmalu minilo, ko je priletel Lindbergh v Pariz. Takrat je krožila po francoski prestolnici ljubka anekdota, da se je skromni zmagovalcu oceana, koj ko je v Bourgetu stopil iz letala, obrnil k bližnjemu redarju in zaupljivo svoje ime: »L i n d b e r g h.«

To je tako rekoč zgodovinsko dogano. Mnaj dognano bo pa to, kar so podtaknili ogovorjenemu redarju. Govore namreč, da je pokazal na slovočglavo množico fu odvrnil:

»Pariz«

Strupeni dr. Alvarez

Neki dr. Alvarez je predaval v Salt-Lake-Cityju o boleznih, ki imajo podlogo v hudi nervozi. Posebno pri ženskah, je poudaril, poznamo mnogo bolezni, ki jih skušajo zdraviti z nožem, čeprav so samo posledica slabih živcev.

Tako na primer,« je dejal učeni zdravnik, »bi v nestetih primerih odstranitev tašče mnogo bolj zalegla kakor operacija slepega črevesa.«

Tragedija, da bi se razjokal ob njej

Njih usoda je cesta...

Brezdomovinci, nesrečneži, ki jih nihče ne mara — in vendar so prav tako ljudje, kakor vi ali mi... Le eno jih loči od nas poštenjakov: brez listin so, brez legitimacij...

n. Oslo, nov.

Jesenska megla je ovijala luko. Teško se je bilo s čolnom preriniti med nešteti stari barkami, dimniki in izumrlimi ladjami.

Pod mračnimi svetilnicami so postale sencam podobne postave. Kažipot nam je bila svetla čelada nekega stražnika, on sam nam je pa pokazal prostor, kjer se je zibala tovrstna barka z romantičnim imenom »Sindbad«. Na mostiču je mežkala blede luč. Dva moža sta sedela na palubi.

»Hej, kje je kapitan? V mestu? Dobro, počakali ga bomo.«

Leteči Holandec...

Kapitan je prišel pozno. Bil je prav glasen, najbrže pod učinkom alkohola. Zvečer je moral še na poveljstvo pristaniške policije. In vse to zaradi tega »letečega Holandca«, kakor je sam šaljivo dejal. Menil je namreč zastojkarja, »moža brez imena in brez domovine«, ki mu ga je vtihotapila na ladjo policija sosednje dežele, da se ga odkriža. Tam so ga imeli skoraj tri mesece zaprtega, ker niso vedeli, kaj bi z njim.

Kapitan je bil dobrodušen človek in si zadeve ni preveč gnal k srcu. Peljal

nas je v salon in tam nam je povedal vso to povest.

»Nu, zdaj ga imamo tu, poleg strojnice smo ga zaprli. Na policiji so mi rekli, da ga ne smem izpustiti, dokler ostanemo v luki. Pravijo, da bi utegnili zbežati. No da, tako govore na policiji... Saj nimajo nič proti njemu, a morajo... javni red in mir to terjata. Možak pravi, da se piše tako in tako, in da je doma tam nekje s Kavkazom. Zal tega ne more dokazati in mi tudi ne morem tam poizvedovati. No in ker nima ničesar v rokah, mu tudi ne morem priskrbeti potnega lista, ki bi kot Armenec imel do njega pravico — če je sploh Armenec. Ker je brez listin, ga za gosposko sploh ni; pa ga vendarle preganjajo. Morda je ta svet res iz samih protislovij zgrajen. Pomislite, možak je tu, med nami, živ je — in vendar naj ne obstoji? Takšna abotnost!« In udaril je z roko po mizi.

Poklical je mornarja:

»Pripelji brezdomovince!«

Obotavlja se je vstopil, obstal zmeden in pričakovalje med vrati: »leteči Holandec«, večni zastojkarski potovalec. Mož v najboljših letih, kvečemu 40 let star, in vendar ga je bilo življenje že zaznamovalo za obrabljenega na duši in telesu. Njegov obraz je strahotno spominjal na izraz dolgo let zaprte in trpinčene živali. Beden in bolan, nezaupljiv nasproti vsakomur, maloje potuhljen se mi je zdel ta obraz z globoko urezanimi brazdami, sledovi prestanega trpljenja in z grenkobo okoli ustnic. Oči so strmele v daljo, kakor da bi iskale nekaj zdavnaj izgubljenega. Daleč, daleč... Telo so pokrivala nerodna oblačila. Najbrže darovi usmiljenih mornarjev. Ničesar ni več imel ta človek, kar bi bilo njegovo. Celo svoje osebne svobode ne.

Stopil sem k njemu, ga prijel za roko in se prerinil skozi vrata, držeča v sosednjo kabino. Potisnil sem ga na stol in zapri za nama.

* Pomorski časnik v »Tisoč in eni noči«.

Sedel sem mu nasproti. Na mizi je ležala njegova roka — kakor mrtva. Prijel sem to roko in jo trdno podrdal v svoji. Spogledala sva se. In tedaj se je zgodilo nekaj docela nepričakovanega.

V obraz mu je dahnila rdečica in črte na njem so oživele. Njegove oči so se vrnile iz dalje, nazaj v resničnost. In potem je bilo, kakor da bi jih nekaj zastrilo. Njegova okorna roka je pričela trepetati, sprva prav lahno, zdajci je pa vztrepetal po vsem životu kakor v vročici. Razširil je roke, jih onemoglo spustil na mizo in obupno pobesil nanje svojo ubogo glavó. Jokal je.

Vstal sem, stopil bliže k mizi in mu položil roko na rame. Tedaj je vzdignil glavo.

Te oči... Postale so skoraj otroške, proseče razumevanje tistega, kar tako sramežljivo skrivajo usta. In v teh očeh sem bral samo eno: »Tovariš«. Besedico, ki sem jo rekel tjavdan — a v njem je to znova odprlo vse nezacejene rane njegovega gorja. Dolgo, dolgo je trajalo, preden je spregovoril.

Usoda brezdomovincev

»Vi ste prvi, ki ste me spomnili, da sem bil tudi jaz nekoč človek. Ze davno sem to pozabil. Vse to se je razsulo v brezčutnosti in ubijanju samega sebe. V tistem počasnem in zavednem samoubijanju, ki obvaruje človeka pred brutalno roko usode v obliki njegovih bližnjih. Ali morete to razumeti, to premissljeno ubijanje lastnega duševnega življenja, dokler ne postane človek brezčuten za udarce od zunaj? Sprva je težko šlo. Nisem maral pasti, nisem maral! Upiral sem se z vsemi močmi. V meni sta se borili dve bitji, to je bil gotovo najtežji čas mojega življenja. Potem sem otopel. Kakor obrablen nož, ki ga nihče več ne brusí. Mene ni nobena reč več mogla obrusiti.«

Premislite, prišli smo iz Šangaja. Do onodod smo se s težavo prerinili in prebili. Peš in z ladjo, pa spet peš. Morda leto dni — prek vseh zaprek. Borili smo se za življenje, za tisto bore, kar sem prinesel tu sém. Medtem nam je večkrat v srcu potrkalo: »Zakaj?« Toda zdi se mi, da ni za nas nobene odgovora...

Oddahnilo smo se, ko smo dvignili sidro. Potovali smo sicer na živinski ladjí, pa smo vendar prišli naprej. Mislili smo na Evropo kakor na otok v orkanu, kakor na oazo v puščavi, po tej azijski anarhiji blata, bede in umazanije. Ne vem več, koliko tednov je minilo, ko smo se pripeljali v Evropo. Nu — zdaj smo tu. A koliko je razlike med onim in sedanjim? Vsa naša upanja so se razbila ob brezsrčnosti vaših civiliziranih zakonov. V zaostali Aziji znajo roparji in razbojniki biti bolj viteški in usmiljeni od vaših birokratov.

Ustavili smo se v nekem pristanišču. Kakor toliko drugih, tudi jaz nisem imel dokumentov. Kdo je mislil nanje tedaj, ko smo morali reševati golo življenje? Listin torej nisimo imeli.

Policija nas ni pustila na suho. Razsajali smo in vpili, hoteli smo vendar že vedeti, kako stojiš na trdnih tleh. Kapitan je bil brez moči. Policija je vdrla na palubo. Meni se je posrečilo zbežati. Kako je postranska stvar: prišel sem v mesto. Nekoč so me pri raciji zajeli in zašili. Zakaj? Ker nimam dokumentov. Ker nimam ničesar tiskanega.

Dolgo sem sedel. Lepega dne so me izpustili in spravili na neko tovrstno ladjo, da me izkrcajo v najbližji luki. S policijskim spremnim pismom. Ko smo bili tam, pa ni tamkajšnja policija marala o prevzemu moje osebe niti slišati. Tako me je moral kapitan obdržati. Z veseljem tega ni sto-

ril. Pluli smo dolgo in v mnogih lukah smo se ustavljali. Nekoč so me na lepem pozvali, da odidem z ladje. Nekaj kapitanov znanec me je neopazno spravil na kopno. Izpustili so me, kratko in malo izpustili. Poskušal sem dobiti kakšno delo — zaman. Po nekaj tednih me je ujela pristaniška policija in me zaprla. Kajti, saj nisem imel ničesar tiskanega.

Brezmejna ironija je donela iz zadnjih besed.

»Spet sem šel sedet. A ne za tako dolgo ko prvič. Potlej so me vzeli na velik prekoceanski parnik. Za pomožnega mornarja, so dejali. Delo je bilo težko, zato sem se pa vsaj spet do stega najedel.«

Nekega dne je prišel dol neki mož v uniformi, z dvema našivoma na rokavih. Poiskal je mene, ukazal, naj se skrbno umijem, in mi je dal čednejšo obleko. Dejal je, da bom zgoraj pomagal. Krmar ali izpničevalec, ali kaj je že bil, je bil nenavadno prijazen z menoj. Toda prav ta prijazenost me je navdala s hudo slutnjo. Čutil sem, da so me izbrali za nekaj takega, kar bo drugim v prid, ne meni. Zal sem zadel v črno, čeprav moja slutnja še zdaleč ni bila tako strašna kakor tisto, kar mi je bilo namenjeno.

Izrabljanje ljudi, ki nimajo dokumentov

Rekli so mi, da bom opravljal vsa mogoča dela, toda to je bila samo krinka. V resnici je šlo samo za reklamo. Prislili so me, da sem se razkazoval občinstvu: najprej je orkester zaigral tuš, nato je pa napovedovalec s plehkimi, a lepo zaokroženimi stavki iztrobental moje usodo.

Sprva sem se stanovitno branil nastopa. Grozili so mi, tolažili so me, obljubljali mi in prigovarjali... Zmerom tisti tič z dvema našivoma na rokavu. On si je bil najbrže to stvar izmisli.

Ladies and Gentlemen! Nekaj čisto novega! Tale človek je živa žrtev vojne, mož brez imena, brez domovine in brez dokumentov. Nobena država ga ne mara, ker ne more svojega obstoja dokazati z natisnjeno legitimacijo. Zato mora s tem parnikom križariti po morjih. Ze leta in leta se njegova

noga ni dotaknila suhe zemlje! Le še zibanje in gunganje ladje mu je domače. Ze celo večnost ni sedel pod drevesom, ne plesal z dekletom. Pozna skoraj vse luke sveta, toda ničesar ne ve o deželah, ki se razprostirajo za njimi. To je živa tragedija svetovne vojne, živa tragika njenih posledic. Le oglejte si ga, brezdomovince, moža brez imena in brez dokumentov! Jetnika morja, obsojenega, da bo do smrti križaril po oceanih. Oglejte si ga, »letečega Holandca« dvajsetega stoletja. Ladies and Gentlemen...»

Govoril je ko raztrgan dohtar, kakor kramar, ki prodaja na sejmu in se trese za vsak belič. Ljudje so se gnetli. Izžeti obrazi, našitani in poslikani, pleše, odsevajóce druga v drugi, debeli trebuhi: vse to je plavalo pred menoj v dimu smotk in v zatohlem vonju pravkar zaužitega obeda. Whisky. Tuš. Puhli dovtipi. Vprašanja. Osuplost. Radovedni pogledi skozi zlate lornjone. Jazz.

Stal sem tam in umrl vsak trenutek posebej. Ne — ne moje telo, to je krepko, sicer ne bi bilo preneslo Daljnega vzhoda z njegovimi dogodivščinami. Le neke tu notri se je nekaj utrgalo.«

Udaril se je po prsih.

»Strlo se je nekaj, kar se nikoli več ne da popraviti. Ne morem vam tega povedati, le sam to vem. Pogosto doživljam v podzavesti in ne zmoremo besed za takšna doživlja. Tako je bilo tudi takrat v salonu onega parnika. Mojo dušo so pobili do smrti, z nogami so skakali po moji neizrekljivi stiski in iz moje tragedije so kovali kupčijo! Tudi to vem: mnogi so stisnili zame kak novčič. Toda jaz teh novčičev nikoli nisem videl. Torej... pa saj mi ni šlo za to. Le umreti nisem maral — živeti sem hotel! Hotel sem ostati živ, da bi se vsaj ob nočnih zvezdah zravnal. Ne. Tudi to mi ni ostalo. Predolgo sem bil na voznji. Otopel sem. Kamen? Ne, kamni vsaj živé.«

Jaz sem bil pa mrtev.

Zivljenje je šlo tudi brez mene svojo pot. Ko so si izmislili novo privlačnost, so me odslovili. Ne samo to, kar nagnali so me. Od tistih dob je šlo hitro navzdol. Premnogo je sem videl od znotraj, premnogo kapitanov sem srečal na svoji poti. In druge, ljudi in zverine in take, ki so šli nebržno mimo. Pa saj nisem bil drugo ko živ kos mesa, brez lastnega jaza, brez duše... Vsaj mislil sem zmerom tako, do danes.«

»In zdaj?«

»Majhna zvezda je vzšla,« je odgovoril nesrečnež. »Ne za mojo usodo, ne mislim tega. Le to, da smem spet verovati, vedeti, da obstoje razlike, da smem čutiti ljudi, doživljati jih — to je bilo vse moje kopnenje, če smem še po čem kopneti. In za to pač ni treba dokumentov, kaj ne?! Ko nimam ničesar natisnjenega...«

A. Pontick

Filatelija

* Svica je izdala blok treh znamk: konec oktobra so vse tri letošnje znamke »Pro patria« v svrhu propagande za švicarsko obrambo izšle na posebni poli, vse tri druga poleg druge. Nad znamkami je švicarski grb v rdeči barvi, napis »Pro patria 1936« in »Preis-Prix-Prezzo Fr 2'—«.

* Angleške poskusne znamke s sliko Edvarda VIII. po pol, 1, 1 in pol pennyja so sila občutljive za bencin: če se ga le dotaknejo, je podoba na znamki že uničena.

* Panama je izdala spominsko znamko za 100letnico soustanovitelja republike dr. Pabla Arosemena.

* Avstrijska dobrodelna serija izide 6. decembra. Letos bodo v njej ovekovečeni na avstrijskih tleh rojeni slavni inženirji. Med njimi bo znamka s sliko inženirja in izumitelja Resljeja, ki se po njem imenuje tudi ljubljanska Resljeva cesta.

* Svica. Letošnja serija znamkovnega ciklusa »Pro juventute« (za mladino) kaže narodne noše iz kantona Neuchâtel, Schwyza in Curiha po osnutkih ženevskega slikarja Courvoisierja v zlahtnem heliogravurskem tisku. Znamke izidejo decembra.

* Nemčija. Poštno ministrstvo je na željo filatelistov dovolilo, da smejo nemške pošte še nadalje prodajati zaloge z mitskih olimpijskih znamk, čeprav jim je zakoniti prodajni rok že potekel. Olimpijska četverna bloka sta pa že razprodana.

* Francija. Od 18.—26. junija 1937 se bo v okviru svetovne razstave vršil v Parizu mednarodna filatelistična razstava.

* Egipt. Slavnostno kronanje mladega kralja Faruka (28. aprila 1937) bo egiptovska pošta brkone proslavila z izdajo posebne serije znamk s krajšo sliko.

* Grčija. Dne 23. novembra t. l. za obletnico proglasilne kraljevine, izide spominska serija s sliko kralja Jurija, in sicer vrednote po 1, 3, 8 in 100 drahem.

* Japonska misli za podpiranje letalskega sklada izdati dobrodelno znamko za 3+2 sena.

* Danska. Za proslavo 400letnice reformacije je izdala danska pošta spominsko znamko za 30 oerov (cerkev v Ribeju) v modri barvi.

* Belgija. Občina Bergerhout-Anvers je priredila za stoletnico svojega obstoja od 3.—11. X. t. l. nacionalno filatelistično razstavo, belgijska pošta je pa za to priložnost izdala blokovno znamko (120x110 mm) v nakladi 50 tisoč. Nominalne je 70 centimov, dobrodelni dodatek 30 centimov, znamko so pa prodajali po 2 franka, ker je veljala obenem za vstopnico na razstavo.

O LAGANJU

Pisma naših čitateljev k uvodniku »Laganje«

Spoštovani gospod Haka!

Z zanimanjem čitam vaše vrstice. Osebito me je zanimalo »Laganje«. Zato si dovoljujem, da vam tudi jaz napišem par vrstic o tem.

Vsako laganje je nepotrebno. Še posebej pa to velja za fanta ali dekle. Med njima je vsaka laž neopravičljiva, ker ljubezen sama ne prenese laži. Samo zaradi laži fant največkrat zapusti dekle ali pa dekle fanta. Če bi bilo več zaupanja in odkritosti med fantom in dekletom, bi bilo manj sporov in manj koncev. Toda danes večina ljudi ljubezni ne vzame resno nego za sport. Pošten fant poštenega dekleta nikoli ne zapusti. Pošteno dekle se fantu zaupa in se mu ne laže. Z laganjem si ga gotovo ne bo obdržala. Dotična gospodična, ki pravi, da mora lagati, bo že prišla do spoznanja in bo sama videla, kako se ji bo laganje obneslo.

Fanta »hecati« s tem, kar ni res, tudi ni dobro. To naredi slab vtis na

»Družinski tednik« prinaša vsak teden prijetno zabavo in razvedrilo v Vaš dom!

fanta. Le iskrenost je porok, da se fant in dekle dobro razumeta. Isto velja tudi za zakon. Zato le več iskrenosti, manj nepotrebnih laži, potem bo več sreče in zadovoljstva. Dobro bi bilo, kakor pravi g. Haka, da bi se mladi ljudje bolj zanimali za take članke, ki bodo gotovo vsakomur v korist. Pa tudi marsikateremu zakonu ne bi škodovalo.

Pozdravlja vas

P. E.

Gospod Haka!

Nisem imela namena udeležiti se debate o »Laganju«, a pismo gđcne. »Sirote« me je pripravilo do tega.

Da, res srečna bi bila na svetu dekleta, ko bi na fantovskih ustnicah izumrla laž. Mar ni moderno, da ima danes vsak fant tuca deklet? Kakor je manjja za rekordi, tako zbirajo tudi fantje dekleta. Čim večje Mevilo izpolnjuje njihov dnevnik, tem lepše se jim zdi življenje. Lažejo jim, slikajo zlate gradove in vseeno jim je, ako se zaradi laži stro dekliska srca.

Kaj je fantom ljubezen in zvestoba? Samo lepi besedi, a žal brez pomena. Kdo je kriv, da nešteto žensk danes lava? Da so krenile a poti, katero so si začrtale v zgodnji mladosti? Čudim se gospodični, saj je sama dekle in dobro ve, kako strma in s trnjem posuta je pot današnjega dekleta. Vsako dekle ima v sebi hrepenenje po lastnem domu, po toplem ognjišču, kjer bi se slišal smeh njenih otrok A nikdar še ni bilo deklet tako daleč od tega, kakor v današnjem času. Zato se strinjam, g. Haka, z gospodičnami iz kavarne. Ako vidí dekle, da se ji oddaljuje ljubljeno bitje, da ji ne posveča več pozornosti in da je edino sredstvo, da znova obudí njegovo pozornost in pride do cilja, laž v obliki pisma ali randevuja, naj se je posluží mirne duše, saj s tem ne bo strla nikomur srca. Za geslo naj ji pa bo: »Dekle, kadar si prisiljeno lagati — laži spretno!«

Vas pozdravlja

Ljubljanka.

Drobtine

Pariz ima 2.800.168 prebivalcev, za 70.871 manj kakor leta 1931. Seinski departman (t. j. Veliki Pariz) ima 4.919.232 prebivalcev, za 31.768 več kakor leta 1931. — Veliki Pariz je torej še zmerom v Evropi drugo največje mesto (prvo je London, 4,4 milijona; s predmestji — Veliki London — 8,2 milijona ljudi), ker šteje Veliki Berlin samo 4.300.000 prebivalcev.

Kadar dežuje na Brennerskem sedlu, pridejo kaplje, ki padejo na severnem delu sedla, na koncu koncev v Črno morje, kaplje na južnem delu gorskega prehoda se pa izlijejo v Jadransko morje. Vsaj v teoriji.

Aluminij je tista kovina, ki je je v zemeljski skorji največ. In vendar so ga odkril šele leta 1824.

Mesto Cordell (Texas, USA) je tri leta po vrsti razdejal ciklon, in sicer vselej natanko na dan 25. maja.

Letalski potniki, ki se vozijo na progi Chicago—San Francisco, dožive pogosto tri solčne zahode v eni uri.

Neki strokovnjak za barve trdi, da je več ko 300 različnih bele barve, in nič manj črne barve.

Najslajšo rastlino so pred kratkim odkrili v Južni Ameriki. »Stevia« — tako so jo krstili — je tristo krat slajša od sladkorja.

V Kansas-Cityju (USA) so odkrili spomenik pisalnemu stroju. Simbolni stroj je visok štiri metre in kraljuje na visokem podstavku.

Povprečno pet odstotkov trdne zemeljske površine je zmerom pokritih s snegom in ledeniki.

V Siamu imajo drobiž iz elastike. »Denar« je rdeče barve in ima na enem koncu vdolbeno vrednost v številki, na drugem koncu pa kraljevo začetnico.

V Filadelfiji v Združenih državah je okoli 150.000 otrok, ki še nikdar niso videli žive krave.

Kadar človek počiva, porabi kakih 7 litrov zraka na minuto. Kadar je pa telo v živem gibanju, utegnejo pljuča porabiti tudi do 100 litrov na minuto.

Neka varlejevska umetnica v New-yorku, sloveča po zapeljivem smehu, si je dala zavarovati svoj smehljaj za 250.000 dolarjev (12 milijonov din).

Normalen 70 kil težak človek porabi povprečno na uro 680 gramov zraka, to je okoli 475 litrov.

Pravi volkovi se razlikujejo od psov volčjakov v tem, da imajo poševne oči in navpične zrenice.

kvaliteta za slabo vreme

Kaj je težko?

Molčati ob svojem času

In kaj je še težje?

Znati poslušati

Petični ljudje pošiljajo svoje hčerke v penzionate. Zato, da se nauče tega in onega za življenje potrebne. In še zato, da se bodo znale vesti in vrteti v boljši družbi, ki so vanjo namenjene. Česa se uče v penzionatih? Uglajenega govorjenja, spretnosti kramljanja, poigravanja z domisleki in duhovitostmi in tudi poslušanja. Da, tudi poslušanja. A tega žal premalo.

Vem, da mi boste v tem pritrdile, saj vas gotovo večkrat zanese pot v takšno ali drugačno družbo in imate priložnost videti in slišati ne eno, kar več izobraženih, vsaj za take se štejejo, gospod in gospodičen, ki znajo vse, le enega ne — poslušati ne znajo.

Druga drugo prehitujejo, besedičijo, besede krotovičijo kar se da, da bi bile videti duhovite. In na vse zadnje pogovori ni podobno ničemur več, najlaže bi pa še primerjali zmrznemu bombazevemu predenu, čigar raztrgani konci štrle na vse strani. Nešteto misli je bilo izrečenih, a vse so bile brezplodno pretrgane, presečkane in zmaličene.

Dovolj o tem! Denimo, da so nas že naše mamke naučile prve in glavne zapovedi govorjenja in poslušanja: napak je vpadati drugemu v besedo, in denimo, da se po tem tudi ravnamo.

O nečem drugem bi se rada pomnila z vami. Veste, o čem? O umetnosti, ki se ji poslušanje pravi.

Ali verjamate, da se morete z malo dobre volje in prizadevnosti spolniti v poslušanju? In verjamate, da je taka spolnitev zelo, zelo potrebna? Prčeej boste vedele, kaj imam v mislih.

Davi si srečala znanca. Isto pot sta imela, pa sta šla skupaj. Pripovedoval ti je o tem in onem, in ti si ga poslušala. Njegovim besedam si zdi pritrčila, zdaj si zopet ob njih občudujoče vzdihnila: Da, da, tako je, malce si se tudi vljudno nasmejala, če je povedal kaj vselega, medtem pa sta prišla do cilja in sta se razšla. Morda si za hip pomislila, in najbrže je pomislil tudi on: Prazne besede, nepomemben razgovor, zapraviljen čas.

Pa to ni bilo le davi in enkrat. Vsak dan se ponavljajo taki razgo-

vori z bližnjimi in daljnimi znanci in vsak dan bi lahko opazala, če bi o tem razmišljala, da so vsi ti razgovori prazni in niso ne tebe ne sobesednika ali sobesednico v ničemer obogatili.

Kaj meniš, kje tiči vzrok? Vedi, prav poslušati ne znaš.

Človek je čudno bitje. V svoji nemohi, v svojih tegobah in samotah (teh je veliko; tudi v najbučnejših ulicah si večkrat strahotno sam) pričakuje od svojega bližnjega veliko. Pa ne najde niti malo tega, kar si želi.

Ženska si. In ženska bodi dobra in z dobroto radodarna. Tudi kadar posluša in tudi če tuja poslušajo. Vse, kako boš dajala v poslušanju?

Vem, da se v miselnost osebe, ki jo poslušas, poslušaj jo s srcem. To je prvo. In drugo: če poslušas, ne misli obenem na druge stvari. Na svoje skrbi na primer, na to, kakšne opravke še imaš, kaj boš danes kuhala, itd. Verjemi, ali ne verjemi! Oseba, ki jo poslušas, a pri tem misli na kaj drugega, ve in podzavestno morda čuti, da so tvoje misli drugje, četudi kimaš in pritrjuješ njenim besedam.

In zato, samo zato je vsako tako govorjenje in poslušanje brez haska, neplodno. Tudi tukaj velja, da samo sorvože skladnost ustvarja.

Poznam neznatno, skromno gospo. Kopicu otrok ima in skrbi čez glavo. A ob vsem tem ima vendarle še zvrhano mero razumevanja in ljubezni za druge. Govoriš z njo in se čudiš. Tako lahko ti teko danes besede z jezika, toliko pametnega in dobrega si povedal, kakor že dolgo ne, kar odleglo ti je. Le kako to in zakaj?

Samo zato, ker te je neznatna dobra gospa poslušala s srcem, na vse svoje skrbi je pozabila, v mislih te je hotela razumeti in ti pomagati. To ti je pogovor tako olajšalo, to ti je tako dobro delo.

Neznatna skromna gospa se uglajenosti in družabnosti ni učila v penzionatih in po drugih šolah, srčna dobrotar sama ji narekuje, kako naj ravna s svojim bližnjim, ljubezen jo dela iznajdljivo tudi v umetnosti poslušanja.

Damijana.

Sešila si bom moderno popoldansko obleko

(n.) Vedno vodi modo pisana fantazija. Posebno klobuki so kar nezastidljivi in često se nehale vprašam: »Zakaj ženska, ki toliko žrtvuje za svojo lepoto in eleganco, nenadoma razdre ves uspeh s tem, da si natakne takole spako na glavo?«

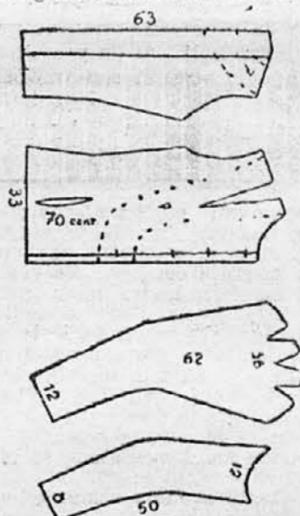
Letošnje popoldanske obleke so bolj mirne, zato je med njimi res nekaj od-

ličnih modelov. Posebnost so obleke iz navidezno grobe volne in z ljubko sestavo baršuna ali atlasa; učinkujejo zelo sveže in mladostno.

Danes naj vam predstavim obleko iz dlakastega volnenega blaga, le ovrtnik, rob, široki navratnik, žepi, zapestja in guba na krilu so iz atlasa.

Najprej urežite jopico in ji naredite v sredini hrbita in na vsaki strani 7 cm globok živ. Črtkaste črtice na

krojih vam pokažejo, kje našijete atlas. Ko režete rokave, jih urežite visoko na spodnji strani, da bodo imeli lepo zaokroženo obliko. Pozneje jih podložite s krojaškim platnom in vato. Tako boste dobili okrogle in visoke rame, ki so letos v modi.

Najprej urežite prednjik iz volne, potem pa še vstavljene dele iz atlasa; atlas položite na mizo in izmerite trak, širok 7 cm, dolg pa približno 40 cm, kakor je pač visoka vaša postava. Obleka naj bo taka, kakor jo vidite na kroju in na sliki. Za ovrtnik odrežite raven trak, visok 4 cm, za žepke krpe 10x10 cm.

Pri delu pazite, da vse lepo izdelate. Če boste našle lepo blago in okusne barve, se vam bo gotovo kaj prav lepega posrečilo! M. B.

Cene naših malih oglasov so zmerne in času primerne!

Žensko gibanje na Češkoslovaškem

Mnogokaj so že izgovorili in napisali o pojmu, ki ga označujemo z »ženskim poslanstvom«. In vendar je ta pojem še danes bolj ali manj nerazčiščen. Tavamo in tipljemo, toda žal v tem. Zato so pa tudi mnenja o ženski enakopravnosti tako različna. Ženska emancipacija, kolikaj razpiti pojem! Morda po krivici, a malo nemara tudi po pravici razpiti.

Ali vas zanima kratka karakteristika češke ženske? Poskusila vam bom podati točno sliko v enem samem stavku: Čehinja je občestven človek; na dejstva, ki jih s svojim razumom ugotovi, reagira z dejanji; človek je, ki stori vse, kar je v njegovi moči, da le ostane sebi zvest.

Čehinja se tako v zasebnem kakor v javnem življenju odlikuje po praprostosti in jasnosti opazovanja, mišljenja in ravnanja. Zato nam je tudi tako simpatična.

Lepo je povedala o ženskem poslanstvu voditeljica češkega ženstva Františka Plaminkova:

»Ženska naših dni se zaveda, da bodočnosti sveta in svojega naroda ne ustvarja le v svojih otrocih, temveč tudi s tem, da zanje pomaga graditi svet.«

In veste kako je ista ženska zase in za premnoge svoje sestre označila razmerje do feminizma? Rekla je: »Feministka sem tudi kadar kuham.«

Žensko gibanje na Češkoslovaškem je bilo vesekoz zdravo in ustvarjalno. Ni drevilo in skrajnosti, ni se izmaličilo. Bilo je že v svojih početkih tesno povezano z narodnostnim gibanjem. In borba, ki jo je bilo češko ženstvo, je bila docela različna od načinov in sredstev, ki so jih uporabljale ženske drugih dežel. Strašnih, ogorčenih bojev sploh ni bilo, kar je pripisati deloma razumnosti in zmožnosti ženskih voditeljic, deloma pa doslednosti in poštenosti čeških mož.

Čas je bil kakor nalašč. Leta 1903. je Plaminkova ustanovila »Ženski klub češke«; tam so se shajale Čehinje in poslušale predavanja o ženskih vprašanjih v preteklosti in sedanjosti, o filozofskih smereh in drugem. Za delo v klubu so se jeli zanimati tudi znanstveniki in so ga

Pri nakupu Dr. Oetkerjevega pecilnega praška in vanilijevega sladkorja pazite vedno le na varstveno znamko

„Svetla glava“

Ali trgaš nogavice?

Potem si sama kriva. Res je, nobena stvar ne traja večno, toda srednje dobra nogavica mora vsaj en teden prestati brez luknjice.

Če se ti prične nogavica trgati (v tvojo veliko jezo) že drugi dan, gotovo nekaj ni v redu. Pa ne samo pri njej. Tudi pri tvoji nogi in tvojih čevljih. Zakaj napačno bi bilo misliti, da je vsega samo nogavica kriva. Paziti moraš tudi na nego svojih nog in na čevlje.

Bombažne in volnene nogavice se manj trgajo, ker so njih nitke manj gladke, kakor so nitke svilene nogavice. Vendar ima izbirčna ženska rajši svilene nogavice, ker se lepše oprimejo nog in dajejo nogam videz vitkosti in prožnosti.

Ker so pa svilene nogavice dražje, je treba še bolj paziti nanje. Razumljivo je, da moraš takoj zakrpati vsako luknjico; če se ti na cesti pripeti nesreča, da se utrga petlja in utegne zdrčati čez vso nogavico, ostani konec prsta in večkrat pomazi mesto, kjer se je petlja utrgala. Še boljše je, če imaš pri sebi kakšno kremo ali sploh kaj mastnega, da pomazeš ranico. Doma seveda strgano petljo takoj zašij.

Kar se tiče nege nog, je važno, da si jih vsak dan umiješ, to pa zategadelj, ker se od vsake kože luščijo drobne, a zelo ostre luskinice. Te razjedajo fino svilo nogavic. Ko si noge umiješ, je priporočljivo, da jih odrgneš s kakšno cenejšo krema, da bodo res voljne in gladke.

Pazi, da niso nohti prodolgi in preostri, zato jih vedno odstriži in opili s pilico.

Tvoji čevlji so često krivi, da zapraviš toliko časa za krpanje nogavic. Če so preveliki, je to velika nadloga, ker se ti neprestano sezujejo in pri tem drgnejo nogavice — posledica je ogromna luknja. Torej si nabavi vložek iz slame in ga ovij z dvojnimi blagom stare, dostlužene nogavice. Tako bo čevlji nekoliko manjši, gladki vložek pa ne bo trgal nogavic.

Imam navado, da svoje nogavice podložim takoj, ko so še nove, na notranji strani s tenko krpo obrabljenih nogavic na peti in podplatu. Tako postane nogavica na najbolj občutljivih mestih bolj odporna.

Zdaj pride pa važna zapoved, ki vas bo morda presenetila, čeprav je ena izmed najvažnejših a najmanj upoštevanih: Operi vsak dan nogavice, ki jih nosiš! Umazanija razjeda blago.

Ne suši nogavic na soncu, tudi na štedilniku ne, temveč samo na zraku.

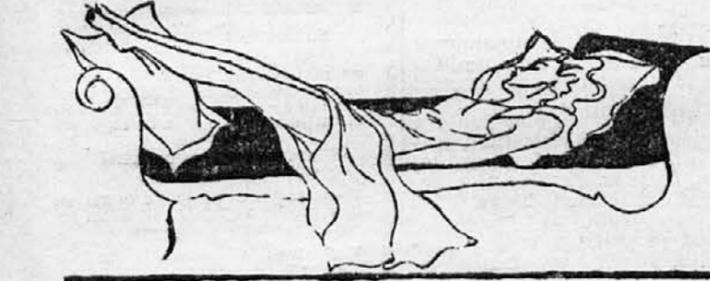
Če se boš ravnala po teh preprostih nasvetih, boš videla, da boš zadovoljna, ko ti ne bo treba ure in ure presedati med dolgočasno zloglasno »gobos«. Ta čas porabi rajši za umivanje nog (to je higienično), za pranje nogavic (to je tudi higienično) in še za kaj prijetnejšega: za sprehod, branje lepe knjige ali ročno delo. Saška.

Po trudapolnem delu — zabava in razvedrilo v »Družinskem tedniku«!

Zabrekle žile na nogah

(n.) Zabrekle žile so listi telesni nedostatek, ki žensko bolj jezi in draži kakor pa boli. Vsaka ženska ima rada lepe in gladke noge, zato ji zabrekle žile prizadevajo mnogo skrbi. Toda to nadlogo lahko docela odpravimo. Ona seveda, ki se ne bo hotela potruditi, bo še dalje lahko nosila »rožni venec« po mekih in stegnih.

Nisem zdravnica, zato vam bom dala le nekaj nedolžnih, a tehtnih nasvetov.

Če ste nagnjene k nabrekliam, se morate držati tehle zapovedi:

1. Nikoli ne križaj nog!
2. Po možnosti imej noge kolikor moči zmerom stegnjene, v postelji si pa napravi ležišče taklo, da bodo noge kakih 10 cm više od zgljaja.
3. Če imaš službo, kjer moraš biti ves dan na nogah (toda le tedaj, če moraš stati, ne hoditi; kajti neprestano staja ustvarja zabreklost žil), si kupi posebne nogavice, da ti bodo nekako podpirale noge. Danes že izdelu-

jejo tovarne nevidne gumaste nogavice, ki jih lahko oblečeš pod še tako prozorne svilene nogavice.

4. Seveda pojdi takoj k zdravniku, ker ti bo zapisal zdravila za zboljšanje krvnega obtoka. Kajti kakor vsaka bolezen so tudi nabrekle žile individualna zadeva, in zato mora biti tudi zdravljenje individualno.

5. Največ ti bo pa pomagalo, če se boš trikrat na teden kopala v vodi z

normalno temperaturo. Vanjo vrzi 500 gramov sode bikarbone in 100 gramov galuna in ostani v kopeli dvajset minut. Najbolje je, če se koplješ zvečer, ker moraš po kopeli vsaj za dve uri v posteljo.

Videle boste, kako vas bo presenetil izborni učinek teh kopeli. Seveda ne mislite, da boste dosegle uspeh že po dveh, treh tednih, in tudi ne bodite v skrbeh, če vas bodo sprva utrujale, saj boste po nekaj tednih za to bogato poplačane. P. D.

Olupi kutine in jih kuhaj z vodo tako dolgo, dokler se ne zmehčajo, deni jih na rešeto, počakaj, da se ohladi, potlej jih pa pretlači in stehtaj. Vrzi v kozice nad ogenj, počakaj, da vsa voda izpari, dodaj za težo kutin sladkorja in dobro prevri. Nato nalij dobljeno kašo v posode najrazličnejših oblik, ko se pa sir strdi, ga povezni na pivnik in deni v ohlajeno pečnico, da se dodobra osuši. Kutinov sir hrani vedno na zelo suhem prostoru.

Odlikovani recept za cocktail
Pri nagradnem tekmovanju za cocktaile v Londonu je dobil tale recept prvo nagrado: 50% brinjevca, 25% breskovega likerja, 25% citronovega soka in beljak enega jajca.

3 dobri recepti

Sirov puding
Vzemi 6 dkg surovega masla, 3 rumenjake, 10 dkg sira polementalca, 3 žlice kisle smetane, 3 kavne žličke moke, sneg 3 beljakov in kuhaj 10 minut v posodi za puding. Puding serviramo s paradižnikovo solato.

Sir iz kutin
Marsikatera gospodinja ne ve, kako naj bi uporabila te velike lepe sadove. Najbolj okusen je gotovo kutinov sir, saj iz njega večja ženska roka izoblikuje vse polno lepih oblik, uporabi ga pa lahko tudi za okras različnih tort.

Preden se odločite za nakup pohištva

si oglejte

stalno razstavo do 50 oprem

pri najbolje opremljeni tovarni

»Pohištvo Malenšek«

ustanovljeno v Svici leta 1917.

Ljubljana - Dravljje

pri tramvajski postaji „Slepi Janez“

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni
Po francoščini priredil Ž. O.

8. nadaljevanje

»In še kako je mogoče! Namreč opevna pevka Grazia Nera. Pravi, da niste za nobeno pravo rabo: že po tretjem kozarcu ste trdi — takšna je njena beseda — in če tri noči krošate, kakor... oprostite, tu ne bom rabila njenega izosa...»

»Bog ji poplačaj njeno plemenitost! Kajti pripisuje mi še nekaj več odpornosti, kakor je zares premorem; že od ene same neprespalne noči me lasje bole in dva cockaila me vržeta. Vse drugo je pa resnično in vam moram le čestitati, gospodična: imeniten spomin imate.«

Toda deklica ga menda še poslušala ni. Sklonila se je bila k Mariji, jo prijala za roko in jo ljubeče potrpjajala.

»Zdaj vidite, draga prijateljica, da je vaša prešerna in lahkomišelnost Marcela vendarle preudarno dekle in da se ne spušča na slepo v kar si bodi!«

»Ubogi moj otrok!« je zajecjajala stara devica; videlo se ji je, da komaj premaguje jok. »Kako srečni sva bili doslej, ko sva živeli sami zase!«

»Saj bova tudi poslej, vi sebičnica! Kajti veliki sreči, ki si jo je obetal moj mož s poroko z menoj, je manjkalo samo en oblak. Ta oblak mu boste v svoji velikodušnosti vi ustvarili: za taščo mu boste!«

Ošnila je Noela od strani z očmi in dodala:

»Spričo vašega navdušenega sprejema ne dvomim prav nič, da moj ženin že zdaj po zaslugi ceni naklonjenost, ki vas navdaja do njega...«

»O, Marcela!...«

Ceprav je bila stara vzgojiteljica javna objestnosti mlade milijonarka, se je vendarle vznemirila. Le kako bo mladi mož sprejel takšno govorjenje in kaj si bo mislil o njej? Prav gotovo si bo dejal, da je družabnica njegove zaročenke čemerna babnica, čeprav je v resnici sama dobrotla in prizanesljivost in si ne želi drugega, kakor da bi mogla do konca svojih dni živeti nekje v tistem kottiču pri njej, k: jo je pomagala odgojiti in ji je bila danes edina ljubezen na svetu.

S strahom se je obrnila k mlademu možu in uprla vanj svoje plahe vlažne oči. Toda Noel je še za mar ni imel.

Vrgel je bil glavo nazaj in nepremično, kakor da bi bil izklesan, je z rahlim nasmeškom na ustnicah zviška gledal Marcelo Fernandovo, milijonarko, ki mu bo po njegovih lastni volji žena. In v njegovem nedolodljivem nasmešku je bilo vse: radovednost in prešernost in objestnost, pa tudi kos prezirljivosti in zapetosti: cela lestevica čustev, ki jih je stara devica bolj slutila ko uganila — in baš to ji je vso kri pobralo z lice.

»Ta človek,« je razmišljala sama pri sebi, »ta človek ne spada med tiste, ki se uklanjajo tujji volji. Uboga moja Marcela! Misli, da si je sušnja izbrala, pa je dobila... gospodarja!«

XI

»Nu, Marcela, upam, da vam je noč prinesla pameten svet?«

»O čem?«

Deklica se je radovedno obrnila k svoji družabnici. Dobro je vedela, kam Marija meri, vendar jo je pustila, da sama pove, ker je hotela videti, do kod se bo stara gospodična upala iti.

In res je Mariji upadel pogum, ko se je njen pogled srečal z jasnimi, a trdimi očmi njene gospodarice.

»Nu, o onem gospodu... Dobro volje ste bili snoči in šalili ste se, da me je bilo skoraj zares strah.«

»Nisem se šalila, dobra moja Marija.«

»Saj ni res, kaj ne da ne?«

»Kaj naj ne bo res?«

»Nu, tisto o... saj se nisem upala verjeti.«

»Zakaj ne?«

»Zdelo se mi je, da ta neznanec... ta tujec vendar ne more biti ženin, kakršnega si izbere moja mala Marcela.«

»Mislil ni bil na neznan ne tuj.«

»O, pač. Malo prej ste bili presali z njim in takrat še niste vedeli, kdo je.«

Usmev je razklenil Marceline ustnice.

»Ali ste naivni, Marija! Kaj res mislite, da nisem poznala Noela Mercierja? Nu, vedite, da sem se bila že pred več dnevi zanj odločila.«

»Ne da bi ga poznali?«

»Pardon, ne da bi on mene poznal. To menda ni isto!«

Stara gospodična se je razvnela.

»Tak res še zmerom sanjate o istih prenapetih načrtih — še zmerom se hočete poročiti s človekom, ki ga mislite... ki ga boste kupili?!«

Marcela je stopila korak proti Mariji. Stara družabnica se je nehote umaknila.

»Kako ste rekli? Prenapeta se vam zdim?«

Njene ostre oči so se zapičile v Marijine.

»Ne, ničesar graje vrednega nisem opazila... razen morda... če izvzamem njegovo oholost... njegovo nekam prevzetno zapetost... njegov nekam domišljavi nasmešek... njegov...«

Čim dalje je stara gospodična govorila, tem bolj so se Marceli zoževale obrvi. Na vsi srečo za Marijo so se takrat odprla vrata in prikazala se je sobarica z velikim sopkom belih vrtin v roki.

»Te cvetlice so prinesli za gospodično.«

Postavila je šopek na mizo in odšla. Mlada milijonarka je samo odpela posetnico, pripeto za pecelj.

»Noel Mercier,« je razbrala polglasno.

In zdajci se je zamislila:

»Prve cvetlice... prva vez...«

Nekaj trenutkov je stala nepremično, držeč šopek v roki. Njene oči so gledale cvetlice, toda videle jih niso. Uprte so bile vase in tam so videle slike njega, ki ga je bila sklenila vzeti za moža...

In potem je zamrmrala, kakor da bi govorila sama s seboj:

»Njegova zapetost in oholost,«

Tri iz enega, to je zelo važno!

Nemogoče je, da bi kdo napravil boljše testenine, kakor so Jajnine-Pekatete, ker ne more biti boljše urejene tovarne, kakor je tovarna »Pekatete«, in ker ni boljše moke in boljših jajc, kakor jih ona uporablja. Jajnine narastejo pri kuhanju tako, da dobimo tri krožnike iz ¼ kg paketa — in kakih krožnikov!

Če se odločite, da poskusite Jajnine-Pekatete, Vas čaka veselo iznenadenje. Prvič, da se kuhane ne sprijemljejo, drugič, da se trikrat povečajo, in tretjič, da dajo tri krožnike iz ¼ kg paketa. Pomislite, kake ugodnosti!

Vse te edinstvene prednosti dajo Jajninam-Pekatetam ne le prvovrstna moka in jajca, ampak mnogo bolj jim da pravilna izdelava. Ta je zlasti pri testeninah nad vse merodajna za dobro kakovost.

Tri krožnike izbornih Jajnin iz enega samega ¼ kg paketa, to je zelo važno pri nakupu.

»Hotela sem samo reči...«

»Da se bom možila po svoji pameti in ne po vaši.«

»Seveda, saj tudi ne trdim, da...«

»Mi boste vi izbirali moža?«

»Ne, ne, o ne!«

»In ker mi je ta dečko všeč...«

»Ste si ga kupili.«

»Z denarjem?«

Marcela je prasnila v smeh. Marijina tragična resnost jo je bila razorožila.

»Kako zoprne besede rabite, ljuba moja! Verjemite mi, zabavni ste, a zraven tudi na moč smešni! Ali je mar tako nezasišano, če mlado bogato dekle vzame moža, ki ni nima?«

»Kandidata iz ženitvene posredovalnice...«

»Moža z lastnostmi, ki jih terjam od svojega zakonskega tovariša.«

»Zaročenca, ki ga je Morel iztaknil sam Bog si ga vedi kje.«

Marceli se je zmaščilo čelo. Ugovorov ni prenesla; njena nekdanja vzgojiteljica jo je bila zastran tega sama razvadila. Vrhu tega se ji je pogovor preveč raztegnil in ji je začelo pohajati potrpljenje.

»To se pravi, da vam misel na moj poroko ne prija?« je vprašala nekam mrzlo.

»Jaz... o ne! Saj o meni ni vredno govoriti. Kako srečno sva živeli obe, ko sva bili sami, a zdaj... nu da, saj je docela naravno, da dekle v teh letih misli na možitev.«

»Lepo, res lepo, da ste prišli do tega spoznanja. Ali vam torej nemara moj bodoči mož ni po okusu?«

»O, ne, nikakor ne. Samo to se mi zdi, da...«

Obmolnila je. Videla je, kako so začeli Marcelini prsti nekam živčno bobnati po kaminskem marmorju — in to jo je spomnilo, da bi bilo dobro malo premisliti, preden dogovoril.

»Po svoji zunanosti je ta gospod zelo čeden in prijazen,« je nekam hlastno menila.

»Zal dečko?«

»Zelo!...«

»Spodoben?«

»Oh, in še kako...«

»Ali ste opazili, da njem kakšno napako?«

njegov ponosni pogled, njegov prevzetni nasmešek... morda je vse to vzrok, da sem se odločila zanj, ne pa za katerega drugega... Za vsakdanje mevrže se nisem nikoli ogrevala. Jahanje na stari nadušljivi kobili ni nikaka umetnija, še tedaj ne, če nimaš o jahanju niti pojma... Zato je pa tem mamjilvejšje, obrzdati čistokrvnega žrebca, ki so ga same iskre in živci!«

Potem se je obrnila k Mariji in ji s čudno mehkim glasom, še vsa zasanjana, razlagala:

»Glejte, ljuba moja, zakon je hudo čudna jed, ki jo postavijo pred takole neizkušeno dekle: dvomljiva ljubezen življenja sitega moža, ki bi se rad v miru odpočil, ali se mu pa hoče nežne roke, ki bi mu zdravila protin... lepe besede brez dejanj... sebičnost, da se človeku kar gabi... umazana realnost, v ničemer ne podobna prekrasni fati morgani, ki vam jo poprej slikajo na zid... Vse to premešano z lažmi in strastmi, s smešnimi navadami in prostakiškimi manirami... vse to zaudarjajoče po prestanem tobaku in preobilno zaužitem vinu... vse to zabeljeno od časa do časa s spoljimi pripombami in dvomnimi kretnjami... In naposled, vse to prekuhanu v zakonski intimnosti in servirano dan na dan, noč za nočjo, ne da bi se jedilnik le enkrat spremenil!... Ne, ne, nič vabljivega ni v takemle novodobnem zakonu! In če začne mladenka, kakor sem jaz, ugibati in iskati, kaj se neki skriva v njem, verjemite mi, da se ne more prav nič navduševati ob misli na možitev!«

»A zakaj potem silite v zakon?«

»Ker ženska ni ustvarjena za samko; ker je sicer res, da je zakon v takšni obliki, kakor ga je ustvarila civilizacija in kakor smo si ga prikrojili s svojimi šegami, dan današnji hudo dvomljiva pustolovščina, a vzlic temu je nelzpodbitno, da se narava, ko ga že kaže zaljubljenecem v tako lepih barvah, ni mogla zmotiti!... Torej je le človek tisti, ki je tej ustanovi spalil njen pravi obraz!... In zato mislim, da bi se dalo iz njega napraviti kaj več in kaj boljšega, kakor imamo danes.«

Marija je poslušala svojo mlado varovanko s čedalje sočutnejšimi očmi.

TUDI VAŠ NOVI PLAŠČ OD PAULINA

KER STRANKAM IZVEN LJUBLJANE OB NAKUPU POVRNEMO POLOVICO VOZNE 3. RAZREDA OD VSEH POSTAJ SLOVENIJE. KONFEKCIJA PAULIN, LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 5.

»In vi, otrok moj, mislite tvegati svojo srečo za tak dvomljiv poskus?«

»Novo pot preizkušam, a ne trdim, da bo ta edino dobra in prava. Vsak iskren poskus je spoštovanja vreden. Ali naj že vnaprej zavrnemo možnost uspeha, še preden smo stvar pošteno preizkusili?«

Stara družabnica je iztegnila roke proti nebu: deključno modrovanje se ji je zdela blazno, da še nikoli takega.

Le kaj vse roji po glavi novodobni mladini!

Njega dni so dvajsetletnice mislile samo na ljubezen; brez nje si sreče niso znale predstavljati... Res da tudi takrat niso vsi zakoni plavalji v skladju in soglasju, toda večidel je vendar kako šlo... Dan današnji pa mladina od same objestnosti ni ve, kaj bi novega uganila. Nova pota išče, takšna, da je ljubezen potisnjena docela ob stran. In zakon je po novem le še kupčija, ali pa še to ne — po Marcelinem je zgolj družba, omejena z določbami posebne pogodbe.

Vnovič je hotela Marija povzdigniti glas, da morda vendarle spravi mlado razvajenko k pameti. Tedaj je pa videla, kako je deklica nekam sovražno vrgla cvetlice na mizo in živčno zmečkala vrtnico, ki ji je ostala v roki. Stara vzgojiteljica se je nehote nasmešnila.

Od besed do dejanj je hvala Bogu dolga pot, si je dejala na tihem; morda se bo neizkušena mladenka še o pravem času zavedela brezglavosti svojega početja. Zato je morda pametnejše, da ji ne ugovarja preveč. Pri taki trmoglavki človek nikoli prav ne ve, kakšno vlogo igra trma v njenih odločitvah...

Toda Marcela še zdaleč ni bila takih misli, kakor je utegnila domnevati njena družabnica. Njene misli so bile obrnjene čisto drugam.

Razmišljala je, zakaj ne more biti tako vesela, kakor je bila snoči na plesu. Le odkod ji je takrat prišla tolikanj neugnana objestnost? V duhu je obnavljala abotnosti, ki jih je govorila, šale in otročarije... Zakaj se ji je bilo tako hotelo poskočnosti in prešernega veselja, da mu je morala dati duška s takimi abotnimi otročarijami?

In vprašala se je, kaj neki si je utegnili misliti o njej vlnudni mladi mož, ki ga je mislila kupiti za moža.

Ceprav je ni mogel videti, ji je vendar temna rdečica zalila obraz. Zdelo se ji je da se je snočnji večer vedla ko petnajstletna frklja.

Se zdaj je čutila kako se upira vanjo nemurni Marijin pogled... In potem ta nasmešek njenega bodočega moža, nasmešek, ki si ga ni znala pojasniti... nasmešek, ki je morda izdajal zgolj zadoščenje, morda pa tudi porogljivost in prezir...

Nekote si je potegnila z roko po čelu; tako čudna slabost jo je obhajala.

Mislila je tudi na to, da je bila naročila Mercierju, naj pride danes k njej; spraševala se je, ali bo po snočnjem otročjem vedenju sploh še zmožna resnega in premišljenege nastopa.

All naj bo zapeta in nepristopna? Nacin, kako se je začelo njuno znanje, je bil zelo neprisljhen; dišal je že od daleč po ljubimkanju. Toda če utegne biti ljubimkanje z Mercierjem kot priložnostnim plesalcem prijetno, je zadeva vse kaj drugega, če je ta plesalec njen bodoči mož, tisti mož, ki ga misli kupiti.

Do tod je prišla v svojem razmišljanju, ko ji je sobarica napovedala Mercierjev obisk.

Njen »izvoljenec« je vstopil v trenutku, ko si mlada milijonarka še zdaleč ni bila na čistem, kaj naj stori.

Deklica se je instinktivno vzravala in njen ošabni pogled se je mrzlo uprl v mladega moža, kakor da bi ga hotel prikovati v spodobno razdaljo.

Toda odvetnik ni spremenjenega deključnega vedenja niti opazil, vsaj delal se je tako. Hladno in neprisljhen se je priklonil: očitno ni maral pokazati, da bi bil pričakoval toplejši sprejem.

Marcela je na tihem občudovala njegovo neprisljhenost. Videti je bilo, da se je mnogo laže vživel v svoj položaj kakor ona. Resda ji je še snoči dvoril, toda takrat je še ni poznal; s kakšno lahkoto je bil potem spremenil vedenje in se prelevil v zapetega kavalirja!

Pogledala mu je v nebržno jo opazujoče oči, toda tudi v njih ni več sijal tisti vročični ogenj, ki se je bil snoči vnel: iz tega je nekam naglo presodila, da ni bil niti trenutek iskren z njo — niti tedaj ne, ko ji je še neznaniki šepetal komplimente na uho...

Skoraj živčno mu je pokazala cvetlice na mizi:

»Prosim vas, nikoli več podobnih daril: med vami in menoj ni mesta za takšno pozornost.«

»Kakor izvolite, gospodična,« je mirno odgovoril.

Najbrže je pričakovala ugovor, zato je še mrzleje povzela:

»Bodite tako ljubeznivi in uredite z gospodom Morelom zastran poročnih formalnosti. Mislim, da bi se poroka lahko vršila čez kake tri tedne, ne?«

»Če v a m ta rok zadošča, gospodična, tudi jaz nimam nič proti temu.«

»Kdo govori o roku? Saj nimam ničesar pripraviti! Če bi se zadeva mogla urediti v nekaj urah kakor v Ameriki, bi vas naročila za danes popoldne, in stvar bi bila kaj hitro gotova.«

Obmolnila je in pogledala mlademu možu v oči. Potlej je z nekam prezirljivim naglasom menila:

»Menda se niste nadejali, da bom za takšno poroko razpošljajala vabila? Vi, jaz in dve priči: to bo vse.«

»Imenitno, gospodična!«

Njegov nasmešek je bil neopredeljiv.

Toda deklica ga ni marala vzeti na znanje; stvarno je povzela:

»Na županstvo pojdeto seveda... v promenadni obleki. In v cerkev...«

»O!« ji je skočil v besedo. »Ali je mar potrebno?«

»Kaj pa mislite? Mar odklanjate cerkveno poroko?«

»Kakor želite, gospodična, toda ne vidim potrebe, da bi vpletal nebo v to ženitveno komedijo.«

Rdečica ogorčenja je zalila Marcelin obraz.

»Kako se drznete tako govoriti?«

Vedite, gospod, da jaz verujem v Boga!«

»Jaz tudi, gospodična. Toda dovolite mi, da vas spomnim, da ima krščanski zakon svoje postave in svoje dolžnosti. Da nalaga ljubezen, družino, pokorščino... vdanost in zatajitev samega sebe... Naposled terja od zakoncev čustva, obljube — skratka vse tisto, kar vi odklanjate.«

Marcela je živahno vrgla glavo pokonci.

»In kar ste vi kajpada pripravljene mirne vesti sprejeti!«

»O,« je krotko menil Noel. »Če kaj vem, sem samo izrekel željo, da ne bi vpletala Boga v poskus, ki ga misliva lojalno tvegati oba skup.«

»Nu, ko že gre za lojalnost... saj ste sami rabili ta izraz...«

»Da, a rabil sem tudi besedo »poskus!« Krščanski zakon je dokončen; v tej točki ni nikakega dvoumja.«

Mlada milijonarka je vzdihnila. Mercier je imel prav, tega ni bilo moči tajiti.

Stvar ji je začela postajati zapletena. Španski pisatelj, ki jo je bil premamili s svojo idejo — naj ga vrab vzame! — bi ji bil lahko pokazal pot do konca, ne pa da je kratko in malo spregledal težave takšne poroke in stopil čeznje, kakor da jih sploh ne bi bilo.

Kin prinaša

SOKOLSKI DOM SISKA

telefon 43-87

Od 16. novembra 1936 dalje se vršijo kino-predstave samo ob petkih, sobotah in nedeljah. V petek 20. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 22. t. m. ob 11. uri dopoldne.

»POSLEDNJA LJUBEZEN«

Mihelko Meini.

V soboto 21. t. m. ob 19. in 21. uri in v nedeljo ob 15., 17., 19. in 21. uri

»ZREVE LJUBEZNI«

V gl. vlogi: Luize Ulrich in M. Zwiemann.

KINO MOSTE

V petek 20. novembra ob 20. uri, v soboto 21. novembra ob 20. uri, v nedeljo 22. novembra ob 15., 17., 19. in 21. uri, v ponedeljek 23. novembra ob 20. uri.

PAULA WESSELY

v filmskem umotvoru:

»EPIZODA«

Friedl Czepa, Karl L. Diehl, Otto Tressler, Erika Wagner. Največji umetniški doživljaj vseh časov!!! Vstopnina: Din 3'50—6'50.

KINO TALJIA KRANJ

predvaja v soboto 21. t. m. ob 20.30 uri in v nedeljo 22. t. m. ob 16., 18. in 20.30 uri večletim

»MOJ DRAGI JE LOVEC«

V glavni vlogi: Gretl Theimer, Georg Alexander, pokojna Hansi Niese, Susi Lanner, Lizi Holzschuh in Leo Slezak.

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon int. št. 620

20. t. m. ob 20. uri, 21. t. m. ob 20. uri in 22. t. m. ob 15. uri in 20. uri

»BOZANSKA ZENA«

V glavni vlogi: Martha Eggerth. Dodatek: domača Zora zvočni tednik. Pri vsakem sporedu najnovejši Paramountov in Univerzum (Ufa) zvočni tednik.

ZVOČNI KINO SEVNICA

V soboto 21. in v nedeljo 22. t. m.

»MICKY IN SILLY SIMFONIJA«

Deloma v barvah.

Zanimiv dopolnilni program.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobli in svetilolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

MALI OGLASI

Mali oglasi socijalnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekloni in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vodno vnapij, in sicer na ček račun »Družinski tednik« na lok. račun »Družinski tednik« urava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamkih obenem z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MLAD SIMPATIČEN in seriozen gospod si želi iskrenega prijateljstva z gospodično simpatično zunanostjo, lepega obnašanja in plemenitega značaja. Po možnosti z mlado učiteljico. Dopise prosim na upravo »D. t.« pod »iskrenost«.

ZENITVE IN MOŽITVE v boljših krogih posredujejo za največjo vestnostjo. Informativne prospekte razpošiljamo diskretno, če pošljete poštne znamke v znesku Din 10'— imamo veliko izbiro odličnih dam in gospodov. Dopisujemo v slovenski: »Rezors« Zagreb — pošta št. 3. Mnogo slovenskih gospodičen in gospodov se je že srečno poročilo s pomočjo »Rezors«. Pišite še danes tudi vi po prospektu!

OLGA! Pridem v Ljubljano v petek. Na svatence ob osemih na starem mestu. Poljub Avne!

BOLIDEN TRGOVEC, Slovenec, neoženjen, lastnik krasne trgovine na deželi, brez dolga, star 28 let, z mesečnim dohodki okoli 5.000 dinarjev, se želi poročiti z njemu primerno gospodično Slovenko. Informacije proti pošiljki znamk v znesku Din 10'— pošlje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

MLADA SIMPATIČNA gospodična, privatna uradnica si želi znanja s simpatičnim gospodom s stalno eksistenco. Poudarja na »Družinski tednik« pod šifro »Resno 222«.

DOKTOR MEDICINE, občinski zdravnik, star 22 let, soliden, značajan, neoženjen, docela zdrav se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko s primerno doto ali posestvom. Informacije proti pošiljki znamk za Din 10'— pošlje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

BRIVEG IN FRIZER, Slovenec, lastnik dobro obdelanega salona za dame in gospode v velikem slovenskem mestu, neoženjen, 30 let, se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko z dežele. Informacije proti pošiljki znamk za Din 10'— pošlje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

KONJENSKI PODPOLKOVNIK, vdovec, star 42 let, rim. kat., v aktivni službi, se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko boljše rodbine s primerno doto. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10'—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

BODNIŠKI PRIPRAVNIK, dr. prava, krasen, simpatičen gospod, rim. kat., star 28 let, se želi poročiti z dobro situirano gospodično Slovenko. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10'—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

KRASEN OFICIR, poročnik, star 28 let, popolnoma zdrav, eleganten, se želi poročiti s simpatično gospodično Slovenko iz boljše, dobro situirane rodbine. Informacije daje proti pošiljki znamk v znesku Din 10'—: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

PEKOVSKI OBRTNIK v Ljubljani, s krasno eksistenco, star 28 let, rim. kat., neporočen, se želi poročiti s simpatično dobro situirano gospodično Slovenko z dežele. Informacijske prospekte proti pošiljki znamk v znesku 10 dinarjev daje: »Rezors«, Zagreb, Pošta 3.

MLADA GOSPODIČNA, simpatična, vajena vseh hišnih del in dobra kuharica, išče mesto pri boljši družini. Poudarje pošlati pod »Simpatična« na upravo »Družinskega tednika«.

DVIGNITE PISMA POD: »Zenitev«, »Fani in Anitae«, »Hrepenenje po tihli sreči«.

ČUJ LEPO MLADENKO hotela idealne ljubitelj, Oglas »Tednik«.

GOSPODIČNO »Sirota« prosimo, da dvigne pismo v upravi.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IŠČE SE STREŽNICA ki zna lep, pravi perilo in nogavice ter fino krpati. Poudarje na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Natančna«.

INTIMNI ZENSKO KOLEDAR, velikost po čez, 180 strani mora imeti vsaka dozorcela žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečno način traja izogiba spočetja. Po povzetju Din 20'— Založba v Ljubljani: Kati Voda Medvedova 8; doli se tudi v Učil. knjigarni in v trafikah nasproti »Rio«. Slamiča in v trafikah na Tyrševi c. 53.

Marcel Allain in Pierre Souvestre

Skrivnostni Fantomas

Detektivsko-kriminalni roman

38. nadaljevanje

Ko je Juve zahteval račun, je Fandor brž prišel požirati slastna jetra, zakaj dotlej je bil iz vpljudnosti čakal Juva.

»Ne morem se več premagovati, tako sem lačen...« se je oprostil Juvu, ki očitno ni ničesar drugega potreboval ko cigarete.

Juve je po dolgem molku spet spregovoril:

»No, koga si pa vse videl v dvorani? Jozefino, španski plesalki, tvojega ameriškega boksača, norega črnca, skratka same nezanimive ljudi...«

Fandor je vedel, da mora imeti komisar dovolj vzroka, če ga tako izprašuje, zato si je s posebno vnemo in z očitno pozornostjo ogledal vse ljudi v dvorani.

Zdajci je zmagoslavno vzkliknil in nič več ni mislil ne na jed in ne na pijačo, zakaj novo odkritje ga je popolnoma prevzelo.

»Chaleek,« je zajekal, »Chaleek večerja tam zadaj!«

»Da,« je podsmehljivo odgovoril Juve, »samo takšen tepček ko ti, ga lahko preze.«

Zadaj za bogato obloženo mizo je sedel skrivnostni zdravnik v družbi kakšnih desetih oseb, dam in gospodov.

Doktor Chaleek se je zdel duša družbe. Obledel je bil v frak po najnovejšem kroju, vpljudno in ljubezljivo se je nasmihal na vse strani in je bil videti zaradi umerjenega vedenja ko najpopolnejši svetovnjak.

Juve, sedeč še zmerom s hrbtno proti dvorani, je zdajci dejal Fandorju:

»No, če si gospodje že prižigajo smolke, bo večerje kmalu konec.«

Ko je Fandor začudeno pogledal komisarja, mu je Juve odgovoril:

»Otroče, ali ne vidiš, da opazujem vso dvorano v ogledalu?«

Videvši, da se Fandor ves obupan ogleduje okoli in ne more nikjer odkriti ogledala, se mu je mladi časniki zasmilil. Ni ga hotel predolgo mučiti; pomolil mu je svoj monokel pod nos.

»O! zdaj šele razumem!« je vzkliknil časniki. »Imenitna ideja! Ogledalo imaš namesto monokla. Potlej seveda lahko vse vidiš, kaj se dogaja za tvojim hrbtno!«

»No, takšna čarovnija pa to spet ni...« je zamrmral Juve. »Veš kaj, pojdiva odot!«

»Kaaj?« je začudeno vprašal Fandor, »tega doktorja boš kar v nemar pustil?«

»Ne, prav gotovo ne! Narobe, da veš...«

Sklonil se je k Fandorjevemu ušesu in šepnil:

»Nedavno sem imel še pomisleke za stran Chaleekove aretacije, zdaj imam pa že, hvala Bogu, dovolj dokazov zoper njega. Če nič drugega, je streljal na Jozefino — in naju ima tudi na vesti, saj se še spomniš javnih skladišč... To je kar dovolj. Brez skrbi ga lahko aretiram. Ne maram pa kvariti vsem tem veseljakom dobre volje; zakaj bi neki povzročal javen škandal? Razen tega pa tu v lokalu ni preveč varna taka reč, saj dobro veš, da je vse polno njegovih zavaznikov v gosteh. Ti bi nama utegnili še kakšno pisano zagostilo... Chaleek bo itak kmalu odšel... Vsak hip bo prišel za nama... Daj mi še svojo posnetnico...«

Fandor je slepo ubogal.

Prav takrat je prišel poslovodja mimo, gospod Dominik namreč. Juve mu je namignil:

»Gospod Dominik, izročite gospodu, ki sedi tam zadaj v družbi lepih dam, vpriču vseh tihle posetnici.«

Poslovodja se je vpljudno priklonil in se napotil k Chaleekovemu opizju.

Oba prijatelja sta po malem odšla iz dvorane.

Komaj sta se utegnila pomeniti za stran učinka njenih posetnic, sta že zaslizala za seboj umerjene korake na stopnicah.

Prikazal se je Chaleek; njegov pogled je bil nebrizen, njegov obraz miren. Smolke se je držal še ves nepell. Skrivnostni zdravnik je stopil na ulico, in že mu je Juve položil svojo krepko desnico na ramo. Hkratu je namignil službujočemu stražniku, naj prime doktorja za nadlaket. Fandor je pridržal korak, da bi videl, kako se bo ta čudni zdravnik vedel spriču nenadejane aretacije.

»Doktor Chaleek,« je dejal Juve odsekano in ukazujoče, »v imenu postave vas aretiram!...«

Chaleek ee ni niti malo upiral. Zmajal je z glavo in podsmehljivo ogovoril komisarja:

»Ali ne veste, gospod Juve, da sem na vas pravljud! Na potovanju sem bral v časnikih, da ste hišo od vrha do tal porušili! To res ni lepo od vas! Saj sva se vendar tako prijateljsko pogajala...«

Juve je bil spriču teh besed začuden, tako začuden, da mu je sapo zaprl.

»Po vaši zaslugi moram že štiri in dvajset ur v hotelu stanovati; to ni prijetno za miru vajenega meščana...«

Juve ee ni zmenil za Chaleekove besede. Pri pričji ga je spregledal; očitno je meril drugam.

Nenadejano je komisar kriknil!

Prišil so tedaj že na križišče ulice la Rochefoucauld in ulice Notre-Dame-de-Lorette; nekli izvošček je pravkar v koraku privozil na Beli trg in zaprl

prehod na trg Pigalle. Od nasprotne strani je pridrvel avtobus. Ko je že zavil na cesto de la Rochefoucauld, da bi krenil proti trgu Svetega Jurija, je Chaleek v pravem pomenu besede utekel izpod svojega večernega plašča, ki si ga je bil pri »Krokodilu« ogrnil; Juve in stražnik sta držala plašč še na levi in na desni, medtem ko je Chaleek že tekel naravnost proti konjema, smuknil med njunimi nogami skoz in z mačjo spretnostjo skočil na drveči avtobus. Juve je brž stekel za njim, toda Chaleekovega bega ni več mogel preprečiti.

Vsa ta dogodivščina se je odigrala v eni sami sekundi.

Juve, Fandor in stražnik so nekaj minut kasneje vsi poparjeni obračali na cestnem vogalu čudežni Chaleekov večerni plašč...

Plašč je bil nenavadno eleganten, podložen s črno svilo, bil je pa hkratu kaj čudno oblačilo, zakaj imel je vsila ramena in roket Udje so bili iz kavčuka; pod suknom si čutil to čudno gmoto ko pravo človeško roko...

Juve si je živčno pulil svoje brčice, potlej je pa začel nesmiljeno preklinjati.

Fandor je molčal. Da, da, si je mislil, Chaleek je lahko pobegnul, ko sta ga Juve in stražnik prijela za ponarejene roke...

Medtem ko si je Fandor še zmerom molče ogledoval čudno oblačilo, je Juve zarohnel:

»Zdaj nama ostane še Loupart!«

Komisar in časniki sta etekla nazaj v ulico Pigalle, da bi pričakala še drugega nevarnega gosta pred »Krokodilom«. Nista prišla še do cilja, ko ju je že čakalo novo presenečenje.

Imeniten avtomobil je privozil mimo njiju; za krmilom je sedel American Dixon, poleg njega pa — Jozefina.

Juve je napravil križ čez nocojšnji večer. »Krokodil« mu jo je preveč zagodel...

Bog eam si ga veda ali se je Jozefina slučajno seznanila z Dixonom ali je pa imela domenenj sestanek?

Loupart je brez sledu izginil. Chaleek se je prikazal in ušel...

Zdaj se je zdelo Juvu najpametneje, da se zanima za malo Jozefino.

Ali ji sploh lahko zaupa?

O tem ee je hotel na lastne oči prepričati.

Poklical je taksi in mu ukazal, naj dobi avtomobil, ki je zavil proti trgu Cléchy.

Fandor je moral ostati na trgu Pigalle, da se ogleda za Loupartom.

Časniki so je mahnili v prvo nadstropje »Krokodila« in si naročili šampanjca, hoteč si zagotoviti naklonjenost gospoda Dominika.

Dalje prihoduje

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed

MIZARSKI POMOČNIK in šofer s lpitom, zmožen vseh stavbenih del in politivar, star 25 let, išče službo. Poudarje na upravo »Družinskega tednika« pod: »Nekadilec«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAV prepreči same znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bolj vrne ee nim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30'— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Ilica 54.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času ee se mastra s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica v natančnim navodilom stane Din 40'— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Ilica 54.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri stro kovnjakih, ker si rib z Oro-barvo za lasi, ki jo dobite v črni, rjavi, temnozrjavi, svetlo rjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garitura s navodilom stane Din 30'— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Ilica 54.

ESENCA IZ KOPRIV je ee davno preizkušeno najboljše in najzanesljivejše sredstvo proti prhljavi in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30'— Naroča se pri: Nobilitor parfumeriji, Zagreb, Ilica 54.

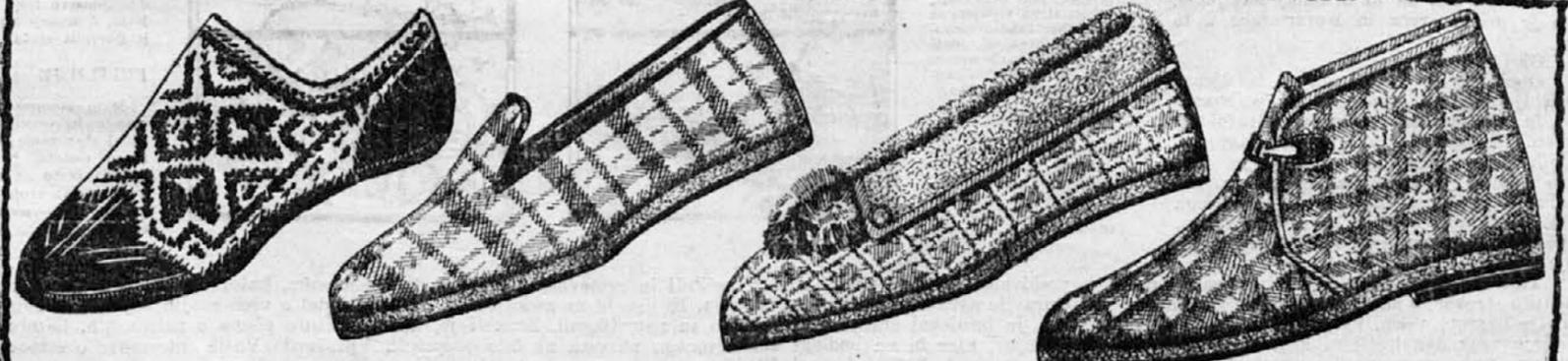
Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

NA PRODAJ NOV SIVALNI STROJ, pogreznjiv. Naslov v upravi »Družinskega tednika«.

TRGOVINE, INDUSTRIJE, TRAFIKE, buffete, hotele, gostilne, kavarnu, vinotoče, mlekarne in vsa druga obrtna, trgovska in industrijska podjetja prodajamo in posredujemo pri nakupu uspešno, vestno in hitro: Poslovnica Pavletović, Zagreb, Ilica 144.

HISE, VILE, POSESTVA, parcele, zdravilišča, letovišča, veleposresta, gozdove, mlina, žage in vse druge nepremičnine prodajamo in posredujemo pri nakupu solidno, hitro in uspešno: Poslovnica Pavletović, Zagreb, Ilica 144.

14.959 Bosanske copate s pristnimi narodnimi vzorci, oblite in podšite z usnjem. V modri, rdeči ali zeleni barvi; zelo prijetno obuvajo vel. 20-27 par din 12'—, 28-34 din 15'—, vel. 35-40 par din 18'—, 41-46 din 21'—.

14.900 Nizke copate iz dobre volne, okusni vzorci, gorki vložki iz volne nad usnjemim podplatom vel. 35-40 par din 23'—, 41-46 din 30'—, V prvovrstni izdelavi iz prave kamelje dlake vel. 39-46 din 60'—.

14.901 Tople copate z okrajki raznih vzorci, okrašene s lepimi svilenimi bunkami, usnjeni podplat vel. 26-30 par din 22'—, 31-34 din 25'—, vel. 35-42 din 29'—.

14.904 Tople copate za dom, visoke s sponko, iz fine volne, okusni vzorci, topli vložki nad usnjemim podplatom vel. 26-25 par din 25'—, 26-30 din 30'—, vel. 31-34 par din 35'—, 41-46 din 55'—.

Naročniki izven Zagreba naj pri naročilu copat napišejo številko in ceno tega oglasa. Za prvovrstno blago jamčimo. Neprikladne copate zamenjamo ali takoj vrnemo denar. Kdor se zanima za kakšno drugo blago, naj zahteva naš brezplačni zimski cenik. Vse blago ni samo dobro, temveč prav poceni.

Kastner & Ohler

Zagreb.

Vesel jesenski sprehod (Radijski orkester) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac, ura: Pesmi naših pesnikov iz zadnjih vojn (Siniša Kordić) — Bgd ■ 20.00: Slovenska ura: Simon Gregorčič (predava g. dr. Joža Lovrenčič) ■ 21.30: Skladbe in venčki Antona Jakla (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Skladbe Antona Jakla (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, DNE 23. XI.

12.00: Zbor balalajk (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Pesmi za ples in zabavo (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura (g. dr. Anton Brečelj) ■ 18.20: Jacques Ibert: Pristajanja, suite (plošče) igra koncertni orkester Straram dir. Walter Straram ■ 18.40: V Gregorčičevem rojstnem kraju (g. prof. Anton Oven) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac, ura: 20letnica narodnega veča in dobrovoljske akcije v Ameriki (Milan Marjanovič) — Bgd ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: II. koncert Ljubljanskega godalnega kvarteta (gg. Leo Pfeifer, Franc Stanič, Vinko Šušteršič in Gustav Müller) ■ 20.50: Plošče ■ 21.10: Koncert francoskih suit (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski jazz ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, DNE 24. XI.

11.00: Šolska ura: Tatovi in policija v živalstvu (g. prof. Rafael Bačar) ■ 12.00: Za vsakega nekaj (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Iz Schubertovih del (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Pester spored (Radijski orkester) ■ 18.40: O islamu: Vzori in boji Mohameda (g. Fr. Terseglav) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac, ura: Krstna slava pri južnih Slovanih (Iv. Franič) — Zgb ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: Meyerbeer: Ples z bakljami (plošče) izvaja berlinski filharmonični orkester ■ 20.15: Anton Leskovec: Jurij Plevnar - drama v treh dejanjih ■ 21.15: Klavirske točke na ploščah ■ 21.30: Velika fantazija iz Puccinijeve opere »Turandot« (igra Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Zvoki v oddih (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, DNE 25. XI.

12.00: Virtuozji (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Vesel opoldanski

Vreme, borza ■ 18.00: Umelostna zgodovina (g. dr. France Stele) ■ 18.20: Ročno delo: Izpopolnimo si svoje smučarsko opremo (g. Janko Zihlerl) ■ 18.40: Pravna ura: Likvidacija kmetijskih dolgov I. (g. Valentin Bidovec, sodni starešina) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac, ura: Znanstveni kongresi v službi jugoslovansko-bulgarskega zblizevanja (dr. Milutin Selič) — Bgd ■ 20.00: Koncert zbora Glasbene Matice ■ 21.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Glasbeni drobci (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

Lepe prvovrstne cepljene trtne sadike

vseh vrst v veliki izbiri po zmernih cenah. — Zahtevajte cenik.

Brezplačno ga pošilja
Miša Djordjevič, lastnik trtnice,
Novi Sad, Ustavska 31.

Trtnica Josef Marter, Bela Crkva

(Dunavska banovina)

priloga prvovrstne cepljene trtne sadike na ameriški podlagi. Prav tako vse druge vinogradniške potrebnosti. — Zajamčeno zdrave sadike na dobri podlagi. Zahtevajte brezplačni cenik in spisek vrst.

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s
KURIVOM
pri tvrdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus
stalni odjem.

TUDI VI MORATE

poizkusiti

makarone, špagete, rezance in sploh vseh vrst testenine, polnojajane, poljajane in navadne, ki jih izdeluje tvrdka

»O K I«, LJUBLJANA VII.

Za vsako lice

je najučinkovitejša proti lišajem in pegam

Amor krema

Dobi se, kakor vsi ostali parfumi, kozmetike in vse briske potrebščine v

PARFUMERIJI »IRIS«, Ljubljana — Mestni trg št. 11.

Gospodinje

5 do 6 Din Vas stane 1 kg domačega pralnega mila, če ga kuhate z milnim ekstraktom »RUHA« po najnovšem navodilu, ki ga dobite brezplačno v drogeriji R. Hafner, Ljubljana VII., Celovška cesta 61. — Tel. 35-65

Vse vrste oblek, nepremočljivih Hubertusov, plaščev, perila itd., si nabavite po zelo nizki ceni pri

Preskerju

Sv. Petra cesta št. 14

Ljudska samopomoč

reg. pomožna blagajna v Mariboru, Grajski trg 7, I.

Poverjenišтво: Ljubljana, Tyrševa cesta 34, naznanja smrtno slučaje svojih članov v mesecu septembru 1936:

Plevnik Matija, železniški upokojenec, Velenje, Vindiš Neža, posestnica, Leskovec, Lebrecht Mihael, viničar, Zagajski vrh, Hanžekovič Juljana, najemnica, Bučecovci, Kurnik Ana, prevzitarica, Sv. Barbara, Polič Roza, delavka, Maribor-Pobrežje, Scherks Marija, upokojenka, Gleichenberg, Nipič Franc, železniški upokojenec, Maribor, Rojko Jožef, prevzitar, Muretinci, Markošek Edvard, šolski upravitelj v pokouju, Ljubno, Gašperič Jožef, posestnica, Grajena pri Ptuj, Verstovšek Terezija, prevzitarica, Pirsenberg, Klinc Ana, prevzitarica, Nova cerkev pri Vojniku, Metes Lucija, prevzitarica, Zagodac, Stanitz Peter, zidar, Maribor, Fabjan Anton, davčni nadupravitelj v pokouju, Maribor, Kolšek Terezija, prevzitarica, Breg, p. Polzela, Češark Neža, prevzitarica, Nemška vas, p. Korenovo, Fras Johana, zasebnica, Sv. Marjeta ob Pesnici, Cimperman Benjamin, sodni kanclist, Murska Sobota, Sabec Avguštin, učitelj v pokouju, Senj, Simonič Tomaž, viničar, Steretinci, Stancer Marija, prevzitarica, Pristava, p. Šmarje p. Jelšah, Karis Ferdo, višji pošni kontrolor v pokouju, Maribor, Zrimc Anton, prevzitar, Studenec pri Ljubljani, Šumenjak Jerica, prevzitarica, Polenci, Gröger Ida, vdova po dimnikarskem mojstru, Studenci, Hribnik Marija, posestnica, Braslovce, Pucelj Neža, prevzitarica, Zlebič p. Ribnica na Dol., Levec Ivana, vdova po rudarju, Loke p. Trbovlje, Messner Valentin, krojaški mojster, Marenberg, Lubeč Ivan, višji sodni nadoficijal v pokouju, Maribor, Bandek Ana, vdova po slik. mojstru, Celje, Gredar Katarina, žena zidarja, Murska Sobota, Pretnar Ivana, trgovka in posestnica, Ljubljana.

Po vseh umrlih članih se je izplačala pripadajoča podpora v skupnem znesku Din 231.195.—

Kdor še ni član »Ljudske samopomoči«, naj zahteva brezobvezno in brezplačno pristopno izjavo.

Zaupniki se sprejmejo za vsak kraj Slovenije.

Blagajniško načelstvo.

Srce, ledvice, živce, splošno in spolno slabost, ženske motnje, nevrozo, sklerozo zdravite lahko doma z

RADENSKO

ki je naša najboljša in najbolj zdrava prirodna mineralna voda
Pazite na rdeča srca na etiketi

TUDI PRI VAS SE MORE NASELITI SREČA kakor se je naselila v tej hiši, kjer je preobrnila življenje vseh njenih prebivalcev in jim urešničila njihove naidražje želje

V Ljubljani VII stoji mala dvanadstropna hiša, kjer stanujejo ljudje, katerih življenje kaže veliko izpremembo v teku enega leta. Toda varani in mučeni so upali v bodočnost, ki jim je prinesla srečo.

Podolžni profil te hiše kaže naslednjo sliko.

Prvo leto:

DRUGO NADSTROPJE

Tu stanujeta dve sestri: Marija C... stara 32 let, stenotipistinja, in Olga C... stara 29 let, krojačica. V lepi harmoniji teče njuno življenje, ali žalost ju obljame. Kadarkoli pomisli, kako odhajajo leta: vsako deklisko srce hrepeni po ustvaritvi lastnega ognjišča, njima pa je ta želja družinske sreče dosedaj ostala neizpolnjena.

PRVO NADSTROPJE

Rodbinsko življenje je bilo zadnja leta zelo udobno. Mož Janez P... je zaslužil prav dobro v zlatarski delavnici. Toda naraščajoča brezposelnost in nje posledica — deurnarja kriza nista prizanesli tudi tej družini. Oče je postal zagrenjen pijanec, mož brez volje, otroci slabo vzgojeni in še slabše telesno negovani in hranjeni. Mati je skušala nadomestiti rednika in je sama iskala dnevnega zaslužka.

PRITLICJE

Avgušt B., inženier živi tu s svojo staro materjo, ki jo tudi vzdržuje. Hotel bi se poročiti, ali okleva in omahuje. In glej življenje po enem letu v tej hiši.

DRUGO NADSTROPJE

Marija C... se je poročila s trgovčevim sinom. Da bi gospodinjstvo hitreje dvignila, je tudi še sedaj sprejemala krojaška dela na dom. Sestra Olga pa je sklenila zakon z advokatom, pri katerem je bila v službi.

PRVO NADSTROPJE

Ko je Janez P... dobil vero in zaupanje vase, je predložil svojemu gospodarju načrt, kako bi lahko uravnal neko propadlo kupčijo. Z ozirom na uspeh, ki ga je dosegel, je zahteval in tudi dobil družabništvo tega podjetja. Z denarjem pa se je povrnila sreča.

PRITLICJE

Malo stanovanje je prijetno izpremenjeno in sedaj stanovanje Avguštove matere. Semkaj prihaja čisto na obisk v spremstvu svoje mlade žene sin — sedaj zet svojega gospodarja.

Povemo pa, da to ni zgolj naključje, kako je prišla sreča in izpremembe v to hišo.

Glej resnico!

Olga, ki ni vedela, da ji izvoljenec vrača ljubezen, je zaprosila za psihoanalizo in življenjsko prognozo Grafološki bureau. Na podlagi razkritij in nasvetov, ki jih je prejela in katerim je tudi točno sledila, je spoznala čustva in naklonjenost svojega izvoljenca, sedanjega moža. Preden pa je odšla na svoj novi dom, ni pozabila povedati sosedom glavni vzrok svoje sreče.

Tako je Grafološki bureau povprašan po vseh prebivalcih te hiše postal njihov rešitelj in svetovalec, kakor je to vsem onim, kateri se mu zaupajo. Njegovo temeljito strokovno znanstvo in dolge izkušnje so ga napravile astrologa svetovnega slovesa. Knjiga bi ne zadostovala, da bi povedal o vseh svojih uspehih in zmagah. Delil je nasvete vsem, kateri so mu zaupali in katerim je izvojeval zmago nad nesrečo in neprilicami. Zadosti je, ako prelistate pisma o priznanjih, katera mu pošiljajo vsak dan hvaležni klijenti. V življenju ni slučajev, kjer bi na podlagi znanstvenega nasveta ne bilo od pomoči. Vprašanja Vaših interesov: o situacijah, katere je treba premagati, o procesih, katere je dobiti, o namenih, katere je razložiti, Vam strokoven nasvet astrologije sigurno pokaže pravo pot.

Citiram eno izmed zahvalnic, ki je prispela v prejšnjih dneh.

»Tisočera zahvala za Vaš strokoven nasvet, ker Vaša prognoza me je res rešila gospodarske propasti. Vse svoje življenje Vam bom dolžan zahvalo, ker baš Vi ste me rešili bede in sramote. Na Vaš nasvet sem igral na loteriji in dobil prošli teden 100.000 dinarjev. Ta kapital mi je pomagal, da sem plačal svoje obveznosti, ter da sem znova pričel obratovati. Ne najdem besedi, kako bi se Vam najtopleje zahvalil, ampak prosim Vas, da sprejmete izraze mojega spoštovanja!«

... piše Janez Kovše iz Zagreba.

Če se niste dosegli sreče, če čutite, da ste vredni boljšega položaja, ne oklevajte in izkoristite še danes priliko, ter pošite Grafološkemu bureau-u, da Vam pošlje Vašo psihoanalizo in življenjsko prognozo.

Pošljite nekaj Vašega rokopisa, rojstni datum, točen naslov in honorar Din 30.— za skico psihoanalize in življenjske prognoze, ter pošljite na stalno in točno addresso

GRAFOLOŠKI BUREAU
CELJE — pošni predal 106